

ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑ ΙΗ' ΚΒ'

ΖΩΝΤΙΝΟΣ

(Ο μνηστήρ τῆς Πηνελόπεια.)

Η ΑΓΟΡΑ ΤΩΝ ΑΝΘΕΩΝ

Δὲν δύναμαι νὰ διέλθω Ἀγορὰν Ἀνθέων χωρὶς νὰ καταληφθῶ ὑπὸ ψυχρᾶς σκυθρωπότητος. Νομίζω αἴφνης ὅτι εὐρίσκομαι ἐν παλαιᾷ Ἀγορᾷ Δούλων ἐν Κωνσταντινουπόλει ἢ ἐν Καίρῳ. Δοῦλοι εἶνε τὰ ἄνθη.

Ἴδου οἱ πλούσιοι, ἐρχόμενοι νὰ τὰ ἀγοράσωσι. Τὰ παρατηροῦσι μετὰ προσοχῆς, τὰ ἐγγίζουσι, ἐξετάζουσιν αὐτὰ μετὰ περιεργίας ἐὰν φέρωσιν ὅλα τὰ προσόντα τῆς νεότητος, τῆς καλλονῆς, τῆς ὑγείας. Ἡ ἀγορὰ ἐτελείωσε. Ἀκολούθησον τὸν δεσπότην σου, δυστυχῆς ἄνθος, ὑπάκουσον εἰς τὰς ἐπιθυμίας του, κόμησον ὡς ὡραία ὀδάλισκη τὸν γυναικνίτην αὐτοῦ! Ὁραία ἐξ ἀργίλλου ἐσθῆς θὰ σὲ περιβάλη, θὰ κατοικήσῃς μεγαλοπρεπῆ οἰκίαν· ἀλλ' ἀποχαιρέτισον, ἀποχαιρέτισον τὸν Ἥλιον, τὴν αὔραν, τὴν ἐλευθερίαν· εἶσαι δοῦλος.

Δυστυχῆ ἄνθη! τὰ συμπιέζουσι τὰ μὲν ἐπὶ τῶν δὲ καὶ τὰ ἀφίνουσι ἐκτεθειμένα εἰς τὸν ἄνεμον, τὸν κοριοτόν, εἰς ὅλας τὰς ἀνωμαλίας τοῦ καιροῦ! Ὁ διαβάτης σταματᾷ πρὸ αὐτῶν. Ἀνορθώσατε τὰ εὐλύγιστα ὑμῶν σώματα, ταλαίπωρα ἄνθη, περιβληθῆτε ὄσσην δύνασθε φιλαρέσκειαν· διὰ τοῦτο ὁ ἔμπορος σὰς ὠδήγησεν εἰς τὴν Ἀγορὰν· ἐξ ὑμῶν ἐξαρτᾶται ὁ πλοῦτός του.

Τὰ πλεῖστα μένουσι κεκλιμένα ἐπὶ τῶν λεπτοφυῶν αὐτῶν κλωνίων, μεμαραμένα, ἀσθενῆ, φθίνοντα. Οἱ κόποι μακροῦ ταξειδίου καὶ ἡ ἀνία τῆς δουλείας ἀναγινώσκονται ἐπὶ τῶν ὠχρίωντων αὐτῶν πετάλων. Πρὸς τί νὰ ἐνδιαφέρωνται περὶ καλλονῆς; Πρὸ τῆς ἐσπέρας θὰ κύψωσιν ὑπὸ τὰς θελήσεις ἀγνώστου δεσπότου.

Εὐτυχῆ τότε ἐκεῖνα, ἄτινα νέα καὶ φιλόπρονος ἐργάτις θὰγοράσῃ φαιδρὰ διὰ νὰ κοσμήσῃ τὸ λιτὸν αὐτῆς δωμάτιον. Δὲν θὰ αἰσθανθῶσι τὴν ἔλλειψιν τοῦ ἀέρος καὶ τῆς δρόσου. Ἀπὸ τοῦ μικροῦ ἐκεῖ παραθύρου, ὅπου θὰ ἐκτεθῶσιν, αἱ φλογεραὶ τοῦ Ἥλιου ἀκτίνες θὰ δωρήσωσιν εἰς αὐτὰ θάλπος καὶ φῶς καὶ θάκούσωσιν ἐκεῖθεν τὰ μεμακρυσμένα τῶν πτηνῶν ἄσματα, διασχίζόντων τὴν ἀτμόσφαιραν μόλις ἀρχίσῃ ὑποφώσκουσα ἡ αὐγή. Ὅταν παύσωσιν ἄδοντα τὰ πτηνά, τότε ἡ νεαρὰ ἐργάτις ἀρχίζει τὸ περιπαθεῖς αὐτῆς ἄσμα. Τὸ ἄνθος τότε εἶναι εὐτυχῆς διότι ἀποκτᾷ ἀδελφήν.

Εὐτυχῆς πάλιν τὸ ἄνθος πρὸ τοῦ ὁποίου θὰ σταθῇ ἡ ξανθὴ ἐκείνη καὶ ὄνειροπόλος νεᾶνις, ἐρειδομένη ἐπὶ τοῦ βραχίονος τῆς μητρός της! Θὰ τὸ μεταφέρῃ μετὰ στοργῆς ἢ κόρης εἰς ὡραῖόν τινα κῆπον καὶ θὰ τὸ φυτεύσῃ ἐκεῖ ὑπὸ τὸ κομψὸν παράθυρόν της, αὐτὸ δὲ θάναμιγνύῃ ἐν ὥρᾳ νυκτός τὸ ἠδύπνουν ἄρωμά του πρὸς τὰ παρθενικά της κόρης ὄνειρατα, τὴν δὲ ἡμέραν θὰ κροάζηται τοὺς ὡραίους πόθους καὶ τὰς ἠδείας αὐτῆς σκέψεις. Δὲν σὲ οἰκτείρω, ὡραῖον ἄνθος· εὐρίσκεσαι παρὰ τῆς φίλης σου.

Ἀλλὰ σεῖς, ὦ ἀτυχῆ πλάσματα, τὰ ὅποια ἔμπορος τις ἠγόρασε διὰ νὰ κοσμήσῃ τὴν ἀκομψὸν τοῦ καταστήματος του τράπεζαν, τίς θὰ διηγηθῇ; τὴν ἀπομόνωσιν ὑμῶν

καὶ τὴν πληξίν ἐν τῇ βαρεῖᾳ ἐκείνῃ ἀτμόσφαιρᾳ; Τίς θὰ διηγηθῇ τὰς βασάνους ὑμῶν, δυστυχῆ ἄνθη, ἀπολεσθέντα ἐν τῇ ὀμιχλώδει ἐκείνῃ ἀπὸ τοῦ καπνοῦ ἀτμόσφαιρα σεῖς τὰ τόσω εὐαίσθητα, τὰ τόσω λεπτοφυῆ, τὰ τόσω εὐπαθῆ!

Καὶ σεῖς, ὦ παροδικαὶ ὑψηλότητες τῶν μεγάρων, ἄνθη ἐκλεχθέντα δι' ἐσπέραν ἐορτῆς, σεῖς τὰ ὅποια δὲν ἀγοράζουσιν ἀλλ' ἐνοικιάζουσιν, ἀντὶ δούλων εἶθε ὑπηρέται! Σχηματίζετε στοίχους ἐκατέρωθι τῆς διόδου τῶν ὡραίων κεκλημένων, ὀπόθεν σὰς ἐξορίζουσι μετ' ὀλίγον εἰς τὸν ἀντιθάλαμον μετὰ τῶν ὑπηρετῶν· ἐκεῖ μένετε ἐκτεθειμένα εἰς τὰ ρεύματα τοῦ ἀέρος, τρέμετε ὑπὸ τὴν ἐλαφρὰν ὑμῶν ἐσθῆτα καὶ μετὰ ὀκτῶ ἡμέρας τοιαύτης ἀνιαρᾶς ζωῆς ἀποθνήσκετε, φθισιῶντα!

Καὶ ὅμως προτιμῶ τὴν τύχην ἡμῶν τῆς τοῦ ἄνθους ἐκείνου ὅπερ μεγάλη τις κυρία ἠγόρασεν ἐν ὥρᾳ ἰδιοτροπίας. Μόλις προσηλοῦσιν ἐπ' αὐτοῦ ἐν βλέμμα, βλέμμα θωπείας καὶ ἀγάπης, καὶ κατόπιν ἐγκαταλείπουσιν αὐτὸ εἰς τὴν φροντίδα τῆς ἀναισθήτου καὶ ἀμελοῦς ομάδος τῶν θεραπόντων. Συχνάκις εἶδον ἄνθη, θνήσκοντα ἐν ἐπωδύνῳ μαρασμῷ δι' ἔλλειψιν μιᾶς ἀκτίνος Ἥλιου ἢ ἐνός ποτηρίου ὕδατος. Οἴμοι! Τὰ ἄνθη δὲν ἔχουσι φωνὴν διὰ νὰ διαμαρτυρηθῶσι· τοῦτο μόνον γνωρίζουσι: νὰ κλίνωσι τὴν κεφαλὴν καὶ νάποθνήσκωσι.

Νάποσπᾷ κανεῖς ἐν ἄνθος τοῦ πατρίου ἐδάφους, νάποχωρίζῃ αὐτὸ τῆς οἰκογενείας του καὶ τῶν φίλων του, μεθ' ὧν ἠϋξήθη ὑπὸ τὸν αὐτὸν οὐρανόν, ὑπὸ τὰς αὐτὰς σταγόνας τῆς ἐωθινῆς δρόσου καὶ νὰ ἐκθέτῃ αὐτὸ νοσταλγοῦν καὶ πάσχον εἰς μακρὰν ὁδοιπορίαν εἶνε ἔγκλημα ὄντως ἀπανθρώπου ἀναισθησίας. Ἡ ἐμπορεία τῶν ἀνθρώπων ἠμποδίσθη ἐπισήμως· ζητήσωμεν ἀπὸ τῶν Ἀρχῶν ἕνα νόμον κατὰ τῆς ἐμπορείας τῶν ἀνθέων. Θὰ κατείχομεν δὲ τοιοῦτον ἐὰν ἐζῶμεν ἀκόμη εἰς τοὺς εὐδαίμονας χρόνους τῶν φίλων τῆς φύσεως. Ἀλλ' οἴμοι! οἱ χρόνοι οὗτοι ἀπέπησαν μετὰ τοῦ Ρουσοῦ καὶ τοῦ Βερναρδίνου σαῖν Πιέρρ.

Πλὴν τί λέγω! Οἱ φίλοι τῆς φύσεως εἶνε ἄξιοι μεγάλης μομφῆς ἐκ τῆς πρὸς τὰ τυχῆ ἄνθη διαγωγῆς των· αὐτοὶ ἐφεῦρον τὴν βοτανολογίαν καὶ ἐπένοησαν τὰ βοτανολόγια, ἔνθα συνῆγον τὰ τυχῆ ἄνθη ὠχρά, πεπιεσμένα, ξηρά, ἄχρσα, εἰς ἀπάρτισιν σχολαστικῶν συλλογῶν.

Πρὸ τοῦ λευκώματος ἤκμαζε τὸ βοτανολόγιον· ἀπὸ τοῦ δωδεκαετοῦς παιδὸς μέχρι τῆς τεσσαρακοντοῦτιδος γυναικός, ἀνθρωποὶ πάσης ἡλικίας εἶχον τὸ βοτανολόγιόν των, ὡς ἔχουσι σήμερον τὸ λευκωμά των. Ἀνὰ πᾶν ἐν τῷ ἀγρῷ βῆμα ἀπῆντα τις ἄνδρας, γυναῖκας, παιδία, σεῖοντας εἰς τὰς χεῖρας ψαλλίδας καὶ δρέπανα. Γυναῖκες, αἵτινες θὰ ἐλιποθύμουν πρὸ τοῦ θανάτου μικροῦ τινος ἐντόμου, ἄνδρες, οἵτινες τὴν αὐτὴν πρῶταν ἴσως ἔγραψαν σειρὰν κεφαλαίων ἢ ἀπήγγειλαν μυρίους λό-

γους κατὰ τῶν ἐπιβαλλομένων βασάνων εἰς τοὺς ἀτυχεῖς μαύρους, διασχίζουσιν, ἐκριζοῦσι, διαφυλλίζουσιν, ἐκδέρουσι, συμπιέζουσι τόσα ζῶντα πλάσματα, περιπαθές τι λευκάνθεμον ἢ ἀθῶαν τινα ἀνθεμίδα. Ἀποσπῶσι τὰ πέταλά των ἐν πρὸς ἓν, βυθίζουσι τοὺς δακτύλους αὐτῶν εἰς τὰς κάλυκας των, κατατέμνουσιν αὐτὰ εἰς τρία ἢ τέσσαρα τεμάχια, τοῖς ἐπιβάλλουσι πᾶν εἶδος βασάνων, πᾶν εἶδος μαρτυρίων, ὅπως μυηθῶσιν, ὡς λέγουσι, τὰ μυστήρια τῆς φύσεως. Αἰωνίως ἢ φύσις! Ἐν τούτοις πρόκειται ἀπλῶς περὶ τῆς ἐπιστήμης. Αἱ γυναῖκες ἀληθῶς δὲν ἀναμιγνύονται πλέον εἰς τὰ τοιαῦτα, ἀλλ' ὑποπίπτουσι εἰς τὸ αὐτὸ σχεδὸν ἀμάρτημα ἐξ ἔρωτος πρὸς τὴν ἐπιστήμην. Ἐὰν ἐπιχειρήσητε νὰ ὑψώσητε τὴν φωνὴν ὑπὲρ τῶν ἀτυχῶν αὐτῶν ὄντων, τῶν φυτῶν, φωνάζουσι ὅτι εἴθε βάρβαροι, ἐχθροὶ τῆς προόδου, ὅτι θέλετε νὰ παρακλύσητε τὰς προόδους καὶ τὰς κατακτήσεις τῆς ἐπιστήμης, ὅτι ἐπιθυμεῖτε τὴν παλινδρόμησιν τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος μέχρι τῆς ζοφερᾶς ἐκείνης ἐποχῆς, καθ' ἣν ὡς ἱεροσουλία ἐτιμωρεῖτο ἢ ἀνατομή. Ἀνατομή! Ἀλλὰ μήπως διὰ νὰ ἐξασφαλίσωμεν τὰς ἀνάγκας τῆς ἀνατομικῆς πρέπει νὰ ἐπιτρέψωμεν, ὅπως ἀφαρπάσωσιν ἀνθρώπους πλήρεις ζωῆς καὶ θερμότητος καὶ τοὺς φονεύσωσι, διὰ νὰ μετακομίσωσιν αὐτοὺς εἰς τὸ ἀνατομικὸν ἀμφιθέατρον; Καὶ μήπως τὰ φυτὰ καὶ τὰ ἀνθη, τὰ ὠραῖα ταῦτα δημιουργήματα τοῦ Πλάστου δὲν ζῶσιν ἐπίσης ὡς οἱ ἄνθρωποι; Δὲν ἐννοεῖτε λοιπόν, ὦμοι τῆς ἐπιστήμης φίλοι, ὅτι εἴθε ἀποτρόπαιοι δολοφόνοι;

Συναΐξαι τὴν πρωΐαν τοὺς νεκροὺς τοῦ λειμῶνος· οἴμοι! ἢ θύελλα, τὰ ἔντομα, ἢ καυστικὴ τοῦ ἡλίου θερμότης, ὁ ἀγροῖκος τοῦ βοσκοῦ ποῦς, παρασκευάζουσι πολλὰ θύματα· ἢ αὐτοψία τοῦ πτώματος οἷος εἶνε ἐπιτετραμένη, ἀλλὰ σεβάσθητε, σεβάσθητε, πρὸς Θεοῦ, τοὺς ζῶντας!

Δὲν ἐσκοπεύομεν νὰ λαλήσωμεν ἢ περὶ τῆς δουλείας τῶν ἀνθέων, ἀλλ' ἢ ἀγανάκτησις μᾶς ἠνάγκασε νὰ ρηξώμεν τὴν φωνὴν ταύτην. Ἄλλως τε καὶ δὲν ἀπομακρυνόμεθα πολὺ τοῦ ἀντικειμένου ἡμῶν, ἀφ' οὗ πραγματευόμεθα περὶ τῆς τύχης, ἣν οἱ ἀνθρώπιοι νόμοι παρεσκεύασαν εἰς τὰ ἀτυχῆ ἀνθη.

Εἶνε βέβαιον ὅτι τὸ ἐμπόριον τῶν ἀνθέων εἶνε σήμερον κοινόν. Αἱ ἀρχαὶ ὑποστηρίζουσι καὶ ἐνθαρρύνουσιν αὐτό. Πολλοὶ καθ' ἡμέραν ὑπὸ τὸ ὄνομα μάλιστα τῶν περιηγητῶν τοῦ Βοτανικοῦ κήπου ἀπέρχονται εἰς περιο-

δείας, τρέχουσι πανταχοῦ, εἰς τὰς χαράδρας, τὰς λόχμας, τοὺς λόφους, τοὺς λειμῶνας καὶ συγκομίζουσιν αἰχμάλωτα τὰ ἀνθη, τὰ ὅποια κατῴρθωσαν νὰ συλλέξωσι. Τὰ μετακομίζουσιν εἶτα εἰς τὴν Γαλλίαν, παρέχουσιν εἰς αὐτὰ θεοὶν τινα ἐν τῷ Βασιλικῷ Κήπῳ, τὰ κατατάσσοσι κατ' οἰκογενείας· τὰ ἀνθη ταῦτα ἐγκλιματίζονται, πολλαπλασιάζουσι τὸ εἶδος των καί, ὅταν φθάσωσιν ὠριμένην τινα ἡλικίαν, ἢ Κυβέρνησις διατάσσει τὴν ἐκρίζωσιν αὐτῶν ἀπὸ τοῦ κόλπου τῆς μητρὸς γῆς, ἵνα τὰ πωλήσῃ ἢ δωρήσῃ αὐτὰ εἰς τοὺς εὐνοουμένους.

Τοῦτο εἶνε φρικῶδες! Πότε λοιπὸν τὰ ἀνθη θὰ εὐρωσι τὸν σωτήρα καὶ προστάτην αὐτῶν;

Ἄτυχῆ ἀνθη! Χθὲς διηρχόμην τὴν πλατεῖαν τῆς Μαγδαληνῆς. Ὑπῆρχεν ἐκεῖ ὠραῖον κρίνον τὸ ὅποιον γέρων τις διεπραγματεύετο. Τὸ αἰδῆμον ἄνθος ἐφαίνετο ὑπόφρον, ἐκτεθειμένον οὕτως εἰς τὰς ὄψεις τοῦ κοινοῦ. Ἐνίοτε ἐβλεπέ τις ἐλαφρὰν τινα φρικίαν διατρέχουσαν τὸ κλωνίον του καὶ τὴν ἐλαφρὰν κεφαλὴν του κλίνουσαν πρὸς τὰ ὀπίσω, καὶ τοῦτο, ὅταν αἱ ψυχραὶ, αἱ ῥικναὶ, αἱ σκελετώδεις τοῦ γέροντος χεῖρες τὸ ἤγγιζον.

Παρετήρουν τὸ κρίνον· ἐνόμισα ὅτι εἶδον ὑγρὸν ἀδάμαντα, ὡσεὶ δάκρυ, παλλόμενον εἰς τὸ βάθος τῆς κάλυκός του, ἐνόμισα ὅτι τὸ ἄνθος μοὶ ὠμίλει.

— Ἀγόρασέ με, λάβε με μετὰ σοῦ, ἔλεγε, μή με ἀφίσης νὰ πέσω εἰς τὰς χεῖρας τοῦ γέροντος τούτου. Οἴμοι! Τί θὰ με κάμη; Ὅποταν μὲ βλέπῃ διὰ τοῦ ἀτενοῦς καὶ ψυχροῦ βλέμματός του καταλαμβάνομαι ὑπὸ ῥίγους, τρέμω ὅποταν μὲ ἐγγίξῃ. Ἐὰν προῦρισται νὰ τὸν ἀκολουθήσω, θάποθάνω ἐξάπαντος.

— Θὰ σε σώσω, ἐφώνησα, θὰ σε σώσω!

Ὁ γέρων ἀγοραστῆς ἐστράφη πρὸς με ἐκπληκτος.

Ἐνευσεν εἰς τινα τῶν ὑπηρετῶν του, ὅστις ἔλαβεν ἀγρίως τὸ ἄνθος. Ἀπηυθυνόμην πολὺ ἀργὰ εἰς τὸν ἔμπορον· εἶχε λάβει πλέον τὴν τιμὴν τοῦ δούλου. Ἦκολούθησα τὸ ἄνθος μέχρι τῆς θύρας τῆς νέας αὐτοῦ κατοικίας· μακρόθεν τοῦτο μὲ ἠύχαριστεν μειδιῶν ἐπιχαρίτως.

Τὸ εἶδον ἀφανιζόμενον.

Τὴν ἐπαύριον εὕρισκόμην ἐνώπιον τοῦ Ξενοδοχείου, ἐπιθυμῶν νὰ μάθω περὶ τοῦ ἀτυχοῦς κρίνου· θεράπων τις ἔρριπτεν εἰς τὴν ὁδὸν ἐκπεφυλλισμένον τι ἄνθος.

Πόσα ἄλλα ἀνθη δὲν ἀπέθανον τοιοῦτοτρόπως!

(Κατὰ τὸν Delord)

Π. Κ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΗΣ

ΤΟ ΑΘΛΟΝ ΤΗΣ ΦΙΛΟΠΟΝΙΑΣ

Ἴδὲ τὴν μέλισσαν ἐκεῖ:
 Ἐπὶ τῶν ρόδων καθημένη
 Μυζᾷ τὸ μέλι τὸ γλυκὺ
 Καὶ τέρπεται ἐργαζομένη.
 Ἀλλὰ προσέρχεται φαιδρὰ
 Μετὰ πτερῶν ποικιλοχρῶμων
 Καὶ ἡ ψυχὴ ἡ ἐλαφρά,
 Ὁ πλάνης ἀναξ τῶν ἐντόμων,
 Καὶ πρὸς τὴν μέλισσαν εὐθύς
 Τοιοῦτον λόγον ἀποτείνει:
 «Εἰς πόνους ἴσους ἐπαχθεῖς
 Τίς πειρασμός σε παροτρύνει;
 Ἐν ᾧ σὺ δύνασαι φαιδρὰ
 Νὰ διατρέχῃς τοὺς ἀνθῶνας,
 Δὲν εἶσαι, φίλη μου, μωρὰ
 Νὰ ὑποδύεσαι ἀγῶνας;
 Καὶ τί προκύπτει ἐξ αὐτῶν;
 Εἰπέ μοι, τί ἀπολαμβάνεις;
 Μήπως τὸ μέλι τὸ πηκτὸν
 Θὰ σ' ἐμποδίσῃ ν' ἀποθάνῃς;
 Ἄφες, φιλτάτη, τὰ μωρὰ
 Ἴδὲ τῆς φύσεως τὰ κάλλη

Καὶ ᾄσματ' ἀκούσον λαμπρά·
 Ἡ ἀηδῶν ἐντέχνως ψάλλει!»
 —«Συγγνώμην, εὐπτερος Ψυχή»,
 Ἡ Μέλισσα τῇ ἀπεκρίθη,
 »Μὴ με νομίζῃς δυστυχῆ
 Κατὰ τὸν τρόπον τὸν συνήθη.
 Τὸ μέλι μου καὶ τὸν κηρὸν
 Ὅταν παράγω, ἔχω, φίλη,
 Τὸν μέγιστον τῶν θησαυρῶν,
 Ὅν δὲν ἐκφράζουσι τὰ χεῖλη!
 Νὰ ἴδῃς ἔτυχε καὶ σὺ
 Λαμπρὸν σου ἔργον παρηγμένον
 Ἡ ν' ἀντηχήσῃ ἡ χρυσοῦ
 Ἐγγύς σου ἐκφρασις ἐπαίνων;
 «Οὐχί! Μὴ λάλει σὺ λοιπὸν
 Περὶ καλλίστων θεαμάτων
 Ἡ περὶ ἄλλων χαροπῶν
 Καὶ οὐρανίων ἀκουσμάτων!

24 Σεπτεμβρίου 1882.

ΣΤΑΜΑΤΙΟΣ Δ. ΒΑΛΒΗΣ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ

Εὐγένεια.

Δὲν πρέπει νὰ συγχέωμεν τὴν Εὐγένειαν μετὰ τῆς πρακτικῆς τοῦ Κόσμου.

Ἡ ἐντελής Εὐγένεια εἶναι ἀπλῶς ἡ διάλεκτος τῆς καρδίας, αὕτη ἀποκλειστικῶς στηρίζεται ἐπὶ τῆς ἀγάπης τοῦ πλησίον καὶ ἐπὶ τῆς ἐπιθυμίας τοῦ νὰ ἀγαπώμεθα ὑπ' αὐτοῦ ὡς ἀγαπᾷ τις αὐτόν.

Αὕτη μᾶς διδάσκει νὰ δεικνύμεθα ἐξίσου εὐμενεῖς καὶ ἀγαπητοὶ πρὸς τοὺς ἄλλους ὅσον θέλομεν οἱ ἄλλοι νὰ ἦναι πρὸς ἡμᾶς.

Αὕτη σκοπὸν ἐπίσης προτίθεται νὰ μὴ προσκρούῃ ποτὲ εἰς τὰ παραδεδεγμένα ἔθιμα.

Ὁ μέγας Βολταῖρος ὤρισε τὴν εὐγένειαν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον.

«Ἡ εὐγένεια σχετικῶς πρὸς τὸ πνεῦμα, εἶνε ὅτι ἡ χάρις ὡς πρὸς τὸ πρόσωπον, διότι αὕτη εἶνε ἡ γλυκεῖα εἰκὼν τῆς ἀγαθότητος τῆς καρδίας ἢν οἱ πάντες ἀγαπῶσι.»

Δὲν ὑπάρχει ἀληθῆς εὐγένεια ἄνευ ἠθικῆς, ἄνευ ἀγαθότητος, ἄνευ εὐμενείας καὶ ἄνευ εὐαισθησίας τινός.

Πρόσωπον πεπραιοκισμένον διὰ μεγάλης εὐαισθησίας δὲν δύναται ποτὲ νὰ στερηθῆται εὐγενείας, διότι ἡ εὐγένεια δὲν εἶναι ἢ ἡ ἐκφρασις τῆς ἀγαθότητος.

Ἡ εὐγένεια, ὡς τὸ εἶπομεν ἤδη, ἀναγνωρίζεται ἐξ ἐκείνης τῆς συνεχοῦς καὶ ἀνεπιτηδεύτου προσοχῆς τὴν ὁποῖαν καταβάλλωμεν ὅπως εὐχαριστῶμεν τοὺς ἄλλους ἀπὸ ἡμᾶς καὶ ἀπὸ ἑαυτοῦς.

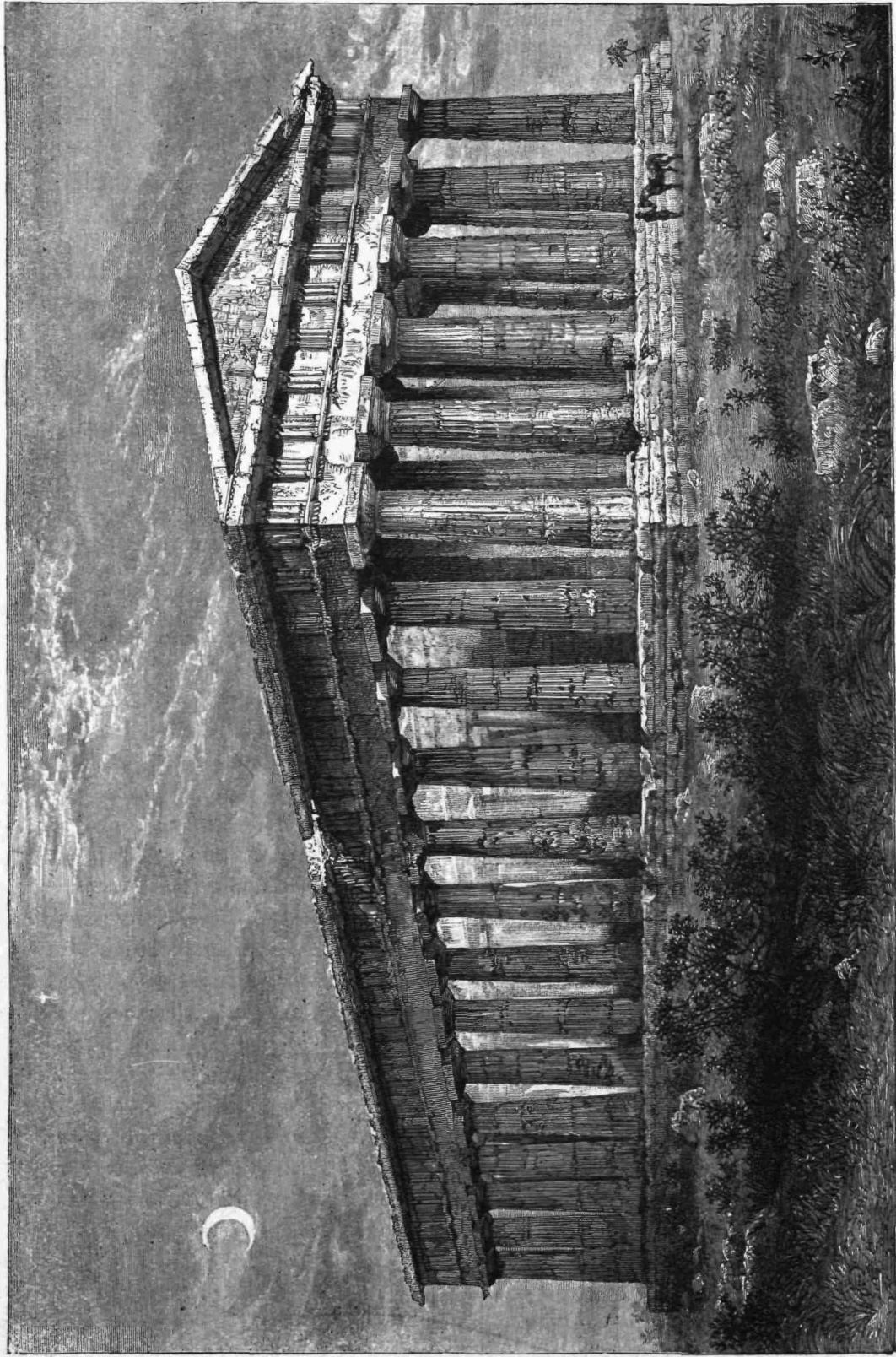
Ἡ ἀληθῆς εὐγένεια δὲν φέρει εἰς ἀμηχανίαν κανένα, αὕτη προξενεῖ ἄνεσιν εἰς ὅλους καὶ ἀφίνει τὴν ἐλευθερίαν του εἰς ἕκαστον· δὲν προσβάλλεται ὑπ' οὐδενὸς πράγματος, οὔτε κἂν ἐκ τῆς ἀντιλογίας.

Αὕτη δὲν ἐπιφέρει ποτὲ ἐξευτελισμὸν, τοιουτρόπως Λουδοβίκος ὁ ΙΔ'. δὲν ἐνόμισε ὅτι ἐταπεινοῦτο κρατῶν τὸ κάτω κλίμακος ἐπὶ τῆς ὁποίας ἀνῆλθεν ἐργάτης ὅστις κατεβίβαζε πολυέλαιον.

Λουδοβίκος ὁ ΙΣ'. δὲν ἐνόμισεν ἐπίσης ὅτι ἐταπεινοῦτο βοηθῶν διὰ τοῦ ὤμου του ξυλουργοὺς οἵτινες ἐδυσκολεύοντο νὰ ἐγείρωσι δοκόν.

Οὗτοι οἱ δύο μονάρχαι δὲν ἐκινούνητο ἢ ὑπὸ αἰσθηματος εὐμενείας ἢ τις τοὺς προέτρεπε φυσικῶ τῶ λόγῳ νὰ προλαμβάνωσι δυστυχίαν ἢ νὰ παρέχωσιν ὀλίγην βοήθειαν.

Πρέπει νὰ ἦναι τις εὐγενῆς καὶ φιλόφρων πρὸς ἅπαντας εἰς ὁποιαδήποτε τάξιν καὶ ἂν ἀνήκει, καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς μᾶλλον ἀγροίκους ἀνθρώπους οἵτινες τοι-

ΕΛΛΗΝΙΚΑΙ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΕΣ
Ὁ ἐν Ποσειδωνείᾳ Ναός τοῦ Ποσειδῶνος.

ουτοτρόπως δύνανται νὰ ἐρυθριάσωσιν ἐπὶ τῇ βαναυσότητι αὐτῶν καὶ πολλάκις νὰ διορθωθῶσιν.

Ἡ φιλοφροσύνη, εἶπεν ἡθογράφος τις, εἶναι ὡς τὸ ρέον ὕδωρ, τὸ ὁποῖον λειαίνει καὶ ὁμαλίζει τοὺς σκληροτέρους χάλικας

Ποιητῆς δέ τις προσέθηκε: «Ἔστε περιποιητικός, φιλόφρων, ἥπιος, εὐπροσῆγορος, εὐγενής, ἰλαρὸς καὶ θὰ ἦσθε ἀξιαγάπητος.»

Ἡ εὐγένεια, ὡς τὴν ἐννοοῦμεν ἐνταῦθα εἶνε λοιπὸν «ἐκείνη ἢ ἐντελής εὐγένεια, στηριζομένη ἐπὶ τῶν θρησκευτικῶν καὶ ἠθικῶν ἀρχῶν, ἐκείνη ἣτις πηγάζει φυσικῶς, ὡς εἶπεν ὁ ἀββᾶς Γωτιέρος, εἴτε ἐκ τῶν χριστιανικῶν ἀρετῶν τῆς ταπεινοφροσύνης καὶ τῆς ἀγάπης, εἴτε ἐκ τῶν ἠθικῶν ἀρετῶν τῆς μετριοφροσύνης καὶ τῆς εὐμενείας,

Ἡ πεῖρα τοῦ κόσμου τούναντίον εἶναι συνθηματικὴ φιλοφροσύνη ὁποῖαν ἀποκτᾷ τις συναστροφόμενος τὴν καλὴν κοινωνίαν: αὕτη εἶναι τὸ ἰσχυρότερον βοήθημα τῆς εὐγενείας.

Εἶναι πολὺ δύσκολον νὰ ἦναί τις εὐγενής πρὸς τοὺς ἀνθρώπους οὓς δὲν ἀγαπᾷ πρέπει ἐν τούτοις νὰ γίνηται οὕτω, ἢ δὲ πεῖρα τοῦ κόσμου μᾶς καθιστᾷ τοῦτο τὸ ἔργον ὀλιγώτερον δύσκολον.

Ἡ πεῖρα τοῦ κόσμου δὲν εἶναι συχνάκις ἢ ἐπιτήδειος ὑπολογισμὸς τῆς ματαιοφροσύνης ἢ ἐπιπόλαιος τήρησις τῶν τύπων, καὶ τότε ὀνομάζεται ψευδὴς εὐγένεια, ἢ μᾶλλον δὲν εἶναι ἢ τὸ βερενίκιον τῆς εὐγενείας.

Ἡ ἀληθὴς εὐγένεια διακρίνεται, ὡς ἡ ἀληθὴς φιλοφροσύνη διὰ τῆς ἀβροφροσύνης τῆς ἐπιφύλαξεως καὶ τῆς εὐμενείας.

Ἡ εὐπρέπεια, δηλαδή, κατὰ τὴν ἐτυμολογίαν τῆς, τὸ καλὸν ὅπερ ἀρμόζει, εἶναι τὸ πολῦτιμον ἀποτέλεσμα τοῦ γνῶθι σαυτὸν καὶ τοῦ σεβασμοῦ πρὸς τὰ δικαιώματα τῶν ἄλλων.

Δύναται τις νὰ εἶπῃ ἐπίσης ὅτι εἶναι ἡ συναίσθησις τῶν εἰς τὴν φιλαυτίαν ἐπιβαλλομένων θυσιῶν ὑπὸ τῶν κοινωνικῶν σχέσεων.

Μετὰ τῆς ἀγαθότητος τῆς καρδίας, δύναται τις νὰ παραμελήσῃ τὴν πεῖραν τοῦ κόσμου χωρὶς τοῦτο νὰ ἐπάγῃ συνεπείας· ἀλλ' ὁσάκις δὲν συμβουλευῆται τις ἢ τὴν καλὴν του καρδίαν, εἶναι ἀδύνατον νὰ προσκρούσῃ εἰς τὴν εὐγένειαν.

Τὸ μέγα μυστήριον ἵνα μὴ παραβῆ τις τοὺς κανόνας τῆς εὐπρεπείας, εἶναι νὰ ἔχῃ πάντοτε τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ ποιῇ τὸ ἀγαθόν.

Οἱ ἀγενεῖς ἄνθρωποι εἶναι ἀγροῖκα πρόσωπα, ἅτινα δὲν δύνανται νὰ ἔχωσιν καὶ δὲν θὰ ἔχωσί ποτε ἀληθεῖς φίλους.

Ἡ ἔλλειψις τῆς εὐγενείας, λέγει ὁ Ρολλίν, ἐλαττώνει πολὺ τὴν ἐδραιωτέραν ἀξίαν, καὶ ἀναδεικνύει αὐτὴν τὴν ἀρετὴν ὀλιγώτερον ἀξιοσέβαστον καὶ ὀλιγώτερον ἀξιαγάπητον.»

«Ἀδάμας ἀστίλβωτος δὲν δύναται νὰ χρησιμεύσῃ διὰ στολισμὸν, πρέπει νὰ τὸν καθαρῶς τις ἵνα τὸν καταστήσῃ ὡραιότερον. Δὲν δύναται τις λοιπὸν νὰ καταγί-

νηται πολὺ ἐνωρὶς νὰ καθιστᾷ τοὺς παῖδας φιλόφρονας καὶ εὐγενεῖς. . . . »

«Τὸ σπουδαῖον εἶναι νὰ πολεμήσῃ τις εἰς τοὺς νέους τάσεις τινὰς ἀπ' εὐθείας ἀντικειμένους εἰς τὰ κοινὰ χρέη τῆς κοινωνίας καὶ τοῦ ἐμπορίου· ἀγροικία θηριώδης καὶ χονδροειδὴς ἣτις ἐμποδίζει νὰ σκέπτηταί τις εἰς ὅ,τι δύνανται νὰ ἀρέσκῃ ἢ νὰ ἀπαρέσκῃ εἰς ἐκείνους μεθ' ὧν εὐρίσκεται, φιλαυτία ἣτις δὲν προσέχει ἢ εἰς τὰς ἀνέσεις τῆς καὶ εἰς τὰς ὠφελείας τῆς, ὑψηλοφροσύνη καὶ ὑπερηφανία, αἵτινες μᾶς πείθουσιν ὅτι τὸ πᾶν μᾶς ὀφείλεται καὶ ὅτι οὐδὲν ὀφείλομεν εἰς τοὺς ἄλλους, διάθεσις πρὸς τὴν ἀντιλογία, τὴν ἐπικρίσιν, τὸν ἐμπαιγμὸν, ἣτις δὲν ζητεῖ ἢ νὰ λυπῇ· ἰδοὺ τὰ ἐλαττώματα καθ' ὧν πρέπει νὰ κηρύξῃ τις πόλεμον προφανῆ.»

Ἄλλὰ ταῦτα τὰ ἐλαττώματα εὐρίσκονται ἐν σπέρματι εἰς τὸν παῖδα, ἀναπτύσσονται εἰς τὸν νέον καὶ παράγουσι τοὺς καρπούς των εἰς τὸν γενόμενον ἄνδρα.

Ἴδου διατὶ εἰς ταύτην τὴν νέαν ἐκδοσιν, μεταβάλλοντες τὴν τάξιν τὴν ὁποῖαν ἐνόμισε καλὸν νὰ τηρήσῃ ὁ ἀββᾶς Γωτιέρος, ἀφιερῶσαμεν τὸ πρῶτον μέρος εἰς τὸν παῖδα, τὸ δεύτερον, εἰς τὸν νέον καὶ τὸ τρίτον εἰς τὸν ἄνδρα.

Καὶ πραγματικῶς, λέγει ὁ Λαυρέντιος Γιουσιέ «δὲν πρέπει νὰ πιστεύσῃ τις ὅτι αὐτὸ τὸ πόνημα τὸ ὁποῖον περιέχει τόσα καλὰ μαθήματα δὲν δύναται νὰ ἀποβῆ ὠφέλιμον ἢ εἰς τοὺς νέους.

«Ἀναμφιβόλως δι' αὐτοὺς συνετάχθη, καὶ δὲν δύναται τις ἀρκούντως νὰ τοῖς συστήσῃ τὴν συνεχῆ ἀνάγνωσιν αὐτοῦ, ἐν τούτοις δυνάμεθα νὰ προσθέσωμεν ὅτι πολλοὶ ἄνθρωποι τοῦ κόσμου θὰ ἠδύναντο νὰ ἀντλήσωσιν ἐξ αὐτοῦ σοφὰ διδάγματα καὶ θὰ ἠὲ χαριστοῦντο ὅτι τὸ ἐμελέτησαν.»

«Ὅ,τι λέγομεν ἐνταῦθα, ἢ ἰδίᾳ μᾶς πεῖρα μᾶς τὸ ἐδίδαξεν. Αὕτη ἢ ἀνάγνωσις μᾶς ἔπεισε πλεον ἢ ἅπαξ μέχρι ποίου βαθμοῦ εἶναι ἀναγκαῖον ὅπως τῶν πράξεών μας καὶ τῶν λόγων μας προηγῆται πάντοτε ἔμφρων σκέψις, ἵνα οὔτε αἱ μὲν οὔτε οἱ δὲ δύνανται νὰ ἀπομακρυνθῶσι τῶν κανόνων τῆς εὐπρεπείας καὶ τῆς εὐγενείας.»

Ἐὰν ἀπευθυνόμεθα εἰς τὸν παῖδα, τοῦτο πράττωμεν οὐχὶ μόνον ὅπως διορθώσωμεν ἐν αὐτῷ τὰ ἐλαττώματα τὰ ὁποῖα ἀνατροφή κακῶς ἐννοουμένη ἢ ὀλίγον πεφροντισμένη δύναται νὰ παρήγαγε ἢ νὰ ἐπέτρεψεν ὅπως ἀναπτυχθῶσιν ἐν αὐτῷ, ἀλλ' ἐπίσης ὅπως ἐπιστήσωμεν ἐπὶ τῶν γεννομένων τούτων ἐλαττωμάτων τὴν προσοχὴν τῶν ἐπιτετραμμένων τὴν ἀνατροφήν του.

Πράγματι, τί δύναται τις νὰ ἐλέγξῃ εἰς τὸν παῖδα, τὸ ὁποῖον νὰ μὴ ἀπευθύνῃται ρητῶς εἰς τοὺς ἀναδεχομένους τὴν ἀγωγήν του; Τῆς ἀνατροφῆς του μὴ καταρτισθείσης, πρέπει νὰ περιμένῃ τις, ἵνα τὸν κατακρίνῃ, μέχρις οὗ φθάσῃ εἰς τὴν νεανικὴν ἡλικίαν.

Εἰς τὸν νέον λοιπὸν τοῦ ὁποῖου ἢ ἀνατροφή ὑποτίθεται ὡς περαιωμένη ἀποτεινόμεθα εἰδικώτερον· ὅθεν τὸ εἰς αὐτὸν ἀφιερωμένον μέρος τοῦ βιβλίου μας παρίσταται ἀφθονότερον ἢ τὰ δύο ἄλλα τῶν χαρακτηριστικῶν ἐκείνων ὀρισμάτων ἅτινα ἐξετάζομεν.

Κατ' αὐτόν τόν τρόπον, τὸ βιβλίον μας, εἰσαγόμενον εἰς τὰς οἰκογενείας ὑπὸ τοῦ παιδός, θὰ ὠφελήσῃ τὸν νέον καί, διερχόμενον ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ ἤδη ἀνδρωθέντος, θὰ τῷ ἐμπνεύσῃ ὠφελίμους σκέψεις, αἵτινες δὲν θὰ ἀποβῶσιν ἀνωφελεῖς εἰς ὅλην τὴν οἰκογένειαν.

Ἐρρέθη, ἀστείότητος χάριν, ὅτι, κατὰ τὰς ἡμέρας μας, οἱ παῖδες ἀνατρέφουσι τοὺς γονεῖς των. Θέλουσι διὰ τῶν λέξεων τούτων νὰ ὑπαινιχθῶσι τὴν ὑπερβολικὴν ἐκείνην ἐπιείκειαν τῶν πατέρων καὶ μητέρων, οἵτινες ἐνδίδουσι εἰς ὅλας τὰς θελήσεις, εἰς τὰς ἐλαχίστας ἰδιοτροπίας καὶ αὐτῶν τῶν τέκνων των.

Τὸ καθ' ἡμᾶς, θὰ ἐπιληφθῶμεν τοῦ πράγματος ὀλιγώτερον ἐλαφρῶς καὶ θὰ εἴπωμεν ὅτι, ἐὰν οἱ παῖδες, εἰς τὰς κατωτέρας πρὸ πάντων τάξεις τῆς κοινωνίας, δὲν ἀνατρέφουσι τοὺς γονεῖς των, συντελοῦσι σπουδαίως, ὅπως καταστήσωσιν, ἐν τισὶ περιπτώσεσι, τοὺς γονεῖς των ἐπιφυλακτικώτερος, καὶ ὅτι οὗτοι οἱ γονεῖς συναισθάνονται τὴν εὐτυχὴν ἐπίδρασιν τῆς εἰς τὰ τέκνα των παρεχομένης ἀνατροφῆς.

Τοιοιουτρόπως πατὴρ δὲν θὰ τολμήσῃ πλέον νὰ ὀμιλήσῃ ἢ νὰ ἐνεργήσῃ τι ἀξιόμειπτον ἐνώπιον τοῦ τέκνου του τὸ ὅποιον θὰ τῷ εἴπῃ ἀφελῶς: «Ἄλλὰ δὲν εἶναι καλὸν τοῦτο τὸ ὅποιον λέγεις, ἢ τοῦτο τὸ ὅποιον κάμνεις, πάτερ.» Αὕτη ἢ ὅλως παιδικὴ καὶ ἀφελῆς παρατήρησις θὰ ἐμβάλῃ σκέψιν εἰς τὸν πατέρα, ὅστις, ἐὰν δὲν διορθωθῇ, θὰ ἀγρυπνήσῃ ἐφ' ἑαυτοῦ καὶ θὰ φυλαχθῇ

καλῶς νὰ μὴ ἀμαρτήσῃ εἰς τὸ ἐξῆς ἐνώπιον τοῦ τέκνου του, πρὸς τοὺς κανόνας τῆς εὐγενείας καὶ τῆς εὐπρεπείας.

Θὰ τρέφῃ πρὸς τὸ τέκνον του ἐκεῖνο τὸ σέβας, ὅπερ παραγγέλλει ὁ ἀγαθὸς Ὁράτιος. «Ἡ νηπιότης δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ παρὰ πολὺ σεβαστὴ, κ.τ.λ.»

Τούτου θεέντος, εἰς ταύτην τὴν νέαν ἔκδοσιν, τὸ βιβλίον διαιρεῖται εἰς τρία μέρη, ἀφορῶντα, ὡς ἀνωτέρω εἴπομεν, τὸ πρῶτον τὸν παῖδα, τὸ δεύτερον, τὸν νεανίαν, τὸ τρίτον, τὸν ἤδη ἀνδρωθέντα.

Ταῦτα τὰ τρία μέρη ὑποδιαίρουνται εἰς διαφόρους παραγράφους, οἵτινες ἐναργῶς καταδεικνύουσιν ὅλας σχεδὸν τὰς περιστάσεις, καθ' ἃς ὁ κακῶς ἀνατεθραμμένος παῖς, ὁ κακῶς ἀνατεθραμμένος νεανίας καὶ ὁ κακῶς ἀνατεθραμμένος ἀνὴρ ἀμαρτάνουσι πρὸς τοὺς κανόνας τῆς εὐγενείας καὶ τῆς εὐπρεπείας.

Εἶθε αὕτη ἡ νέα κατάταξις νὰ ἐφελκύσῃ εἰς τὸ βιβλίον μας τὴν ἐπιδοκιμασίαν τῶν οἰκογενειῶν καὶ νὰ τῷ ἐπιτρέψῃ νὰ τύχῃ τοῦ σκοποῦ ὃν προτίθεται, τοῦ νὰ ἐνσταλάξῃ εἰς τὸ πνεῦμα καὶ τὴν καρδίαν τῆς νεότητος ἐκείνην τὴν περὶ τοὺς τρόπους καὶ λόγους κομψότητα ἣτις, μετὰ τῶν θρησκευτικῶν καὶ ἠθικῶν ἀρχῶν, ἀποτελεῖ τὰς βάσεις καλῆς ἀνατροφῆς.

ΑΓΓΛΙΑ Ν. ΙΓΓΑΒΕΝ

ΠΑΤΡΙΚΙΟΣ ΒΩΑΝ

Ἡ κλασικὴ χώρα τῶν *menestrels* ἢ Ἴρλανδία κλαίει κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην τὸν θάνατον ἑνὸς τῶν δημοφιλεστέρων αὐτῆς τέκνων, τοῦ Πατρικίου Βώαν.

Ἐν τῇ ἡπειρωτικῇ Εὐρώπῃ ὀλίγοί εἰσι οἱ γινώσκοντες τὸν Βώαν, ἔστω καὶ κατ' ὄνομα. Ἄλλ' ἦτο διάσημος καὶ γνωστότατος ἀφ' ἑνὸς μέχρις ἄλλου ἄκρου τῆς χλοερᾶς Ἐρίνης, διότι ὡς μουσικὸς συνθέτης ἀνῆκεν εἰς τὴν τάξιν τοῦ Μούρ, τοῦ Ἐμμετ, τοῦ Βούντινιγ, εἰς τὴν τάξιν τῶν μουσικῶν ἐκείνων ποιητῶν, οἱ ὅποιοι ἐν πάσῃ ἐποχῇ ἐπήνεγκον ἰσχυρὰς δονήσεις ἐπὶ τοῦ πατριωτισμοῦ τῶν Ἴρλανδῶν διὰ τῶν ἤχων τῶν μελαγχολικῶν αὐτῶν συνθέσεων.

Βλέπων τις ἢ ἀκούων τὸν Πατρικίον Βώαν ἠδύνατο νὰ πιστεύσῃ ἀνάστασιν τινα βάρδου τινὸς τῶν μυθιστοριῶν τοῦ Γουάλτερ Σκῴτ. Ὡς οἱ βάρδοι ἐκεῖνοι ὁδοιπόροι καὶ οὗτος ἄφροντις φέρων ἐπὶ μὲν τῶν νώτων τὸ προσφιλὲς αὐτοῦ ὄργανον, ἐν δὲ τῇ κεφαλῇ θελκτικὰ καὶ ροδίνας χιμαίρας. Ὡς ἐκεῖνοι ἐκάθητο ὁ Πατρικίος Βώαν παρὰ τὴν τράπεζαν ὅτε μὲν τοῦ ἰσχυροῦ χωροδεσπότου, ὅτε δὲ τοῦ πτωχοῦ χωρικοῦ καὶ πανταχοῦ ἐπέχεεν εὐφροσύνην καὶ ἐλάμβανε μειδιάματα καὶ πανταχοῦ ἐδεξιοῦντο αὐτὸν εὐαρέστως.

Κατὰ τὸ 1860 ἡ βασίλισσα ἐπισκεφθεῖσα τὸ Δουβλίνον μετὰ τοῦ συζύγου της, τοῦ πρίγκιπος Ἀλβέρτου, ἐκά-

λεσε τὸν Πατρικίον Βώαν ἐπὶ τοῦ θαλαμηγοῦ αὐτῆς, ἵνα ἀκροασθῇ τῶν μελωδιῶν του.

Ἐπίσης ὁ πρίγκιψ καὶ ἡ πριγκίπεσσα τῆς Οὐαλλίας ἠκροάσαντο αὐτοῦ καὶ τὸν ἀντήμειψαν δι' αὐτογράφου ἐπιστολῆς των, τὴν ὁποίαν ὁ συμπαθὴς ψάλτης ἐτήρησε πάντοτε ὡς τὸ πολυτιμότερον τῶν ἑαυτοῦ κειμηλίων.

Ἡ βασιλικὴ οἰκογένεια τῆς Ἀγγλίας ἠδύνατο νὰ εὐνοῇ τὸν Βώαν ἀνευ ζημίας τινος. Ἀληθῶς ἡ μουσα τοῦ Πατρικίου Βώαν δὲν ἦτο, ὡς ἡ μουσα τσοσούτων ἄλλων Ἴρλανδῶν, ἀγρία καὶ συστηματικὸν μῖσος κατὰ τῶν Ἀγγλων φέρουσα. Ὀλίγα εἶχεν ἐμπνεύσει αὐτῷ μέρη φέροντα τὸν χαρακτήρα ἐκεῖνον τῆς περιφήμου «Ἐρυθρᾶς Ἀλώπεκος» τοῦ Μούρ, τὴν ὁποίαν ἀκούων ὁ ἐνθουσιώδης Ἐμμιτ ἐκραύγασε: Διὰ τί νὰ μὴ ἦμαι ἐπὶ κεφαλῆς 20, 000 ἀνδρῶν βαδίζοντων ὑπὸ τοιοῦτον ἄσμα κατὰ τῶν ἡμετέρων δεσποτῶν;

Ἄλλ' ὅμως καὶ ἐν τοῖς ἀπλουστέροις ἄσμασιν οἱ Ἴρλανδοὶ τοσοῦτον εὐχερῶς ἀνευρίσκουσι καὶ συναισθάνονται ὑπαινιγμούς πρὸς τὰ δυστυχήματα τῆς πατρίδος των, ὥστε πολλαὶ στροφαὶ τοῦ Πατρικίου Βώαν θὰ ἠδύναντο, ἐμπίπτοντος ἐμφυλίου πολέμου, νὰ διαθερμάνωσι καὶ ὑποθρέψωσι τὴν πατριωτικὴν αὐτῶν ἐξέγερσιν.

Ὁ Βώαν ἐτάφη ἐν τῷ κοιμητηρίῳ τοῦ Γλένεσδιν, ἐνθα ἐπὶ μακρὸν χρόνον πλεῖστοι θὰ προσέρχωνται ἵνα ἐκφρά-

σωσι τὸ σέβας αὐτῶν πρὸς τὸν συμπαθῆ ψάλτην τὸν ὑπὸ πάντων ἀγαπώμενον εἴτε πλουσίων, εἴτε πτωχῶν, εἴτε πισταῶν ὑπηκόων, εἴτε συνωμοτῶν πολεμίων τοῦ Ἀγγλικοῦ ζυγοῦ. Ὁ Βῶαν ἦτο προσωποποίησης ἑνὸς μέρους τοῦ Ἰρλανδικοῦ χαρακτήρος φέρων τὰς συμπαθεῖς καὶ ποιητικὰς παραδόσεις τῆς Ἰρλανδίας καὶ τὰ καλλιτεχνικὰ

δῶρα ὡραίας καὶ ἀτυχοῦς φυλῆς, τὴν ὁποῖαν εἰς ἡμᾶς ἀναμιμνήσκουσιν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν μόνον αἱ καταχθόνιαι μηχαναὶ καὶ τὰ μυστηριώδη ὄργανα τῶν καρτερικῶν ἀλλ' ἀδυνάτων αὐτῆς προμάχων.

A. ΡΟΝΤΗΡΗΣ

Ο ΔΙΑΔΟΧΟΣ

Η ΠΡΟΣΦΟΡΑ ΤΟΥ ΑΓΩΝΙΣΤΟΥ

(ἐπὶ τῆ ἑορτῆ του).

Λευλούδια, Βασιλόπουλο, ὅσῃν τελετῇ Σου στρώνω
Καὶ μ' ἓνα δάκρυ μου κ' ἐγὼ
Τῇ Βάπτισί σου εὐλογῶ
Τὸ δρόμο Σου μυρόνω.

Στὸ πρῶτο χαμογέλοιό Σου διαμάντια δὲν σκορπίζω.
Σὲ φθάν' ἡ χάρις τοῦ Χριστοῦ,
Κι' ἀντὶ στολίδια, ἀγωνιστοῦ
Τσαρούχια Σοῦ χαρίζω.

Μὴν τ' ἀποβάλλης· εἶν' αὐτὰ κληρονομία μεγάλη.
Δὲν τὰ παληῶσαν οἱ καιροί,
Καὶ θάρθη ὥρα ποῦ μπορεῖ
Νὰ ξανατρέξουν πάλι.

Αὐτὰ τὴν ὑστερῆ στιγμή φοροῦσε ὁ Κωνσταντῖνος
Ὅταν ἀκούσθη μιὰ νυχτιὰ
Σπαθὶ στὴν Πόλι καὶ φωτιὰ
Σταῖς Ἐκκλησιαῖς τῆς θρῆνος.

Ὅταν ἐκεῖνος ἔπεσεν, ἐφύσησε τ' ἀγέρι
Καὶ τᾶδωσε στὸν κεραυνό·
Τὰ πῆρ' ἐκεῖθε τὸ βουνό,
Κι' ὁ κλέφτης στὸ λημέρι.

Πόσαις φοραῖς ροδόλησε μ' ἐκεῖνα ὁ Κατσαντώνης,
Κι' ἐσποῦσαν σίδερα βαρεῖα
Ἐδῶθε ὁ Γέρος τοῦ Μωριᾶ,
Ἐκεῖθεν ὁ Μηλιώνης!

Μ' αὐτὰ κ' ἐμεῖς πατήσαμε μιανῆς Τουρκίας τὸ πτῶμα
Πλὴν ἄχ! στὴν Πόλι τὴν πικρῆ,
Ποῦ τόσα χρόνια καρτερεῖ
Δὲν μπήκαμε ἀκόμα.

Χρυσῆ μου μοῖρα! Πάρε τα, τοῦ Ὑμηττοῦ καμάρι!
Ἐκεῖ ψηλὰ εἴτανε γραφτό
Τὸ χέρι Σου τὸ ζηλευτό
Τὸ δίκηο μας νὰ πάρη.

Πόσαις φοραῖς ἀγρύπνησα γιὰ Σένα μεσ' στὰ χιόνια,
Καὶ νύχτα, ὅσῃν ἀστροφεγγιὰ,
Μὲ τὴν μορφὴ σου τὴ γλυκειὰ
Ἐμιλοῦσα τόσα χρόνια.

Εἶμαι λεβέντης γέροντας καὶ Χάρο δὲν φοβοῦμαι
Σαράντα χρόνια καρτερῶ,
Καὶ νὰ πεθάνω δὲν μπορῶ
Στὴν Πόλι πρὶν νὰ 'μποῦμε.

Μικρὸς ἀκόμη Σταυραϊτὸς ξαπλόνεις ὅσῃ φωνή Σου
Τὰ σμαραγδένια Σου φτερά,
Καὶ τοῦ Βοσπόρου τὰ νερά
Σαλεύουν στ' ὄνομα Σου.

Μεγάλωσέ μου νὰ σὲ ἰδῶ μίαν ὥρα Καπετάνο,
Νὰ ρίξω δίπλα ὅσῃν Τουρκιά,
Ἐστὸ πλάγι Σου μιὰ τουφεκιά
Κι' ἀμέσως νὰ πεθάνω.

Γ. ΠΑΡΑΣΧΟΣ

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΒΗΜΑΤΑ

Καλὰ τέχνη. Ἔργον Α. Μπονά.

ΑΘΛΙΟΤΗΣ ΚΑΙ ΠΕΝΙΑ

Ὁ κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς μετέβη ποτὲ μετὰ τοῦ ἁγίου Πέτρου ἵνα περιέλθῃ τὰ περίχωρα τῆς Μπέργ-Σαίν-Βινόκ, ὠραιότατης πόλεως τῆς Φλάνδρας. Ἦσαν πλέον ἢ ἀπλῶς ἐνδεδυμένοι, ὡς ἄνθρωποι δηλαδὴ ἀποκατεστημένοι ἤδη καὶ μὴ ἐπιδιώκοντες ἐπιδείξεις εἰς τὰ ὄμματα τοῦ κοινοῦ. Κατὰ τὴν πορείαν, ὁ φέρων ἀμφοτέρους τοὺς ταξειδιώτας ὄνος ἀπώλεσεν ἐν τῶν πετάλων του, ὅταν δὲ οὗτοι παρετήρησαν τοῦτο εὐρίσκοντο πρὸ τοῦ σιδηρουργείου τοῦ Πέτρου Λαμπρέχτ, ὅστις ἕνεκα τῆς πτωχείας του ὑφ' ὄλων ἐν τῷ τόπῳ ἐκαλεῖτο ἡ Ἀθλιότης.

Ὁ σιδηρουργὸς ἠσχολεῖτο τὴν στιγμήν ἐκείνην εἰς τὸ ἐπίμοχθον ἔργον του, μόνον σύντροφον ἔχων τὸν κυνά του, Πενίαν καλούμενον, ὅστις ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὸν ἐπλησίαζε λείχων τὰς χεῖράς του καὶ λέγων αὐτῷ διὰ τῶν μεγάλων μελαγχολικῶν ὀφθαλμῶν του :

— Θάρρος, κύριε· ἡ ζωὴ ἦν διάγεις εἶνε ἐπίμοχθος, ἀλλ' ὁ πιστός σου φίλος, ἡ Πενία, σὲ ἀγαπᾷ.

Ὁ Ἰησοῦς ἠρώτησε τὸν σιδηρουργὸν ἐὰν ἠυκαίρει νὰ πεταλώσῃ τὸν ὄνον του.

— Εἰσέλθετε καὶ καθήσατε, ἀπήντησεν οὗτος· θὰ σᾶς ὑπηρετήσω ἀμέσως.

Ἐνῶ ὁ Ἰησοῦς καὶ ὁ ἅγιος Πέτρος ἐκάθισαν, ἡ Ἀθλιότης ἐπετάλωσε τὸν ὄνον των, ἐν τῷ μεταξύ δὲ ἡ Πενία προσετρίβετο θωπευομένη ὑπὸ τῶν ξένων, πρᾶγμα ὅπερ ἐμαρτύρει μεγάλην ἐκ μέρους τῆς πρὸς αὐτοὺς ἐκτίμησιν.

— Πόσα σᾶς ὀφείλω; ἠρώτησεν ὁ Ἰησοῦς μετὰ τὸ τέλος τῆς ἐργασίας.

— Τίποτε, ἀπεκρίθη ὁ σιδηρουργός, ὅστις ἐνόμιζεν ὅτι εἶχε νὰ κάμῃ μὲ πτωχοτέρους αὐτοῦ.

Ὁ Ἰησοῦς τότε, ὁ τῶν πάντων γνώστης, ἀναγνούς εἰς τὴν διάνοιαν τῆς Ἀθλιότητος :

— Ἐπειδὴ εἶσαι τόσο καλὸς καὶ τόσο γενναίῳφρων, εἶπε, σοὶ ἐπιτρέπω νὰ κάμῃς τρεῖς αἰτήσεις.

— Καλῶς, ἀπεκρίθη ἡ Ἀθλιότης χωρὶς νὰ δείξῃ τὴν ἐλαχίστην ἐκπληξιν καὶ ἤρξατο νὰ σκέπτηται τί νὰ ζητήσῃ.

— Βεβαίως θὰ ζητήσῃ πρῶτον τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, ἐσκέφθη ὁ ἅγιος Πέτρος.

— Ἐν πρώτοις, ὑπέλασεν ἡ Ἀθλιότης, ἐπιθυμῶ ἵνα πᾶς, ὅστις ἐν τῷ μέλλοντι καθήσῃ εἰς τὸ μέγα τοῦτο κάθισμά μου, μὴ δύνηται νὰ ἐγερθῇ ἄνευ τῆς ἀδείας μου.

— Δεκτόν, εἶπεν ὁ Ἰησοῦς.

— Κατὰ δεύτερον λόγον

— Ἐκλεξὸν τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, εἶπεν ὁ ἅγιος Πέτρος ὑψηλοφώνως τὴν φορὰν ταύτην καὶ σύρων ἐκ τῆς περιχειρίδος τὸν σιδηρουργόν.

— Ἀφήσατέ με καὶ μὴ μ' ἐπηρεάζετε, ἀντεῖπεν ἡ Ἀθλιότης, δὲν ἀρέσκομαι νὰ μ' ἐνοχλοῦν ὅταν σκέπταιμαι Κατὰ δεύτερον λόγον, ἐξηκολούθησε μετὰ

τινα στιγμήν σιωπῆς, ἐπιθυμῶ ὅπως πᾶς, ὅστις ἀναρριχθῆ ἐπὶ τῆς ἐν τῷ κήπῳ μου καρυᾶς, μὴ δύνηται πλέον νὰ καταβῆ ἄνευ τῆς ἀδείας μου.

— Δεκτόν, ἐπανελάβεν ὁ Ἰησοῦς.

— Τελευταῖον

— Ἀλλὰ ἔκλεξον λοιπὸν τὸν οὐρανόν! ἀνέκραξεν ὁ ἅγιος Πέτρος μετὰ τινος ὀργῆς.

— Τελευταῖον, ἐπανελάβεν ἡ Ἀθλιότης χωρὶς νὰ τὸν ἀκούσῃ, ἔχω ἐδῶ μικρὸν βύρσινον θύλακα· ἐπιθυμῶ δέ, ἵνα πᾶν ἀνεξαιρέτως τὸ ἐν αὐτῷ εἰσερχόμενον μὴ δύνηται νὰ ἐξέρχηται ἄνευ τῆς ἀδείας μου.

— Καλῶς· τὰ πάντα θὰ γίνουν κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν σου, εἶπεν ὁ Ἰησοῦς.

Καὶ χαιρετήσας τὴν Ἀθλιότητα, ἀνεχώρησε μετὰ τοῦ ἀποστόλου τοῦ ἁγίου Πέτρου, μὴ ἀποκρύπτοντος τὴν κατὰ τοῦ σιδηρουργοῦ δυσἀρέσειάν του ἐπὶ τῇ μὴ προτιμήσει τοῦ οὐρανοῦ ἐν ταῖς αἰτήσεσιν αὐτοῦ.

II

Μῆνας τινὰς μετὰ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Ἰησοῦ, οἱ καιροὶ ἔγιναν χαλεποί, ὁ δὲ σιδηρουργὸς περιῆλθεν εἰς μεγίστην ἐνδειαν, ἥτις θὰ ἦτο προσφορωτάτη ἀφορμὴ ἵνα τῷ ἀποδοθῆ ὁ τίτλος ὃν ἔφερε, ἐὰν ἤδη δὲν ἐκέκτητο αὐτόν. Εἶχεν ἤδη κατεργασθῆ τὸ τελευταῖον ἔλασμα τοῦ σιδήρου του καὶ ρίψει εἰς τὴν Πενίαν τὸ τελευταῖον τεμάχιον ἄρτου. Ἡ μαύρη νύξ ἐπήρχετο ἵνα προσθέσῃ ἐπὶ πλέον ζόφον καὶ θλιψίν εἰς τὸ φθίνον σιδηρουργεῖον. Ἀπέθετο τὸ σφυρίον του εἰς τινα γωνίαν καὶ ἐκάθισε σταυροποδητὴ παρά τὸν ἄκμονα. Ἐλυπεῖτο διότι δὲν ἔσχε τὴν φρόνησιν νὰ ζητήσῃ καὶ ὀλίγα χρήματα ὅταν διετύπου τὰς τρεῖς αἰτήσεις του, αἵτινες καὶ πληρούμεναι εἰς οὐδὲν ἠδύνατο νὰ τῷ φανῶσιν ὠφέλιμοι.

Ἐνῶ οὕτω ἦν παραδεδομένος εἰς βαθεῖαν ῥέμβησιν, ἠκούσθη κρουομένη ἡ θύρα.

— Εἰσέλθετε! ἐφώνησε χωρὶς τὰ κινήθη.

Ἡ θύρα ἠνοιχθῆ καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ σιδηρουργεῖον ἀνὴρ ἀναστήματος μικροῦ καὶ κεκυρτωμένος ὑπὸ τῆς ἡλικίας.

— Ἀθλιότης, φαίνεσαι περίλυπος, εἶπεν ὁ εἰσελθών.

— Μάλιστα, ἀπεκρίθη ὁ σιδηρουργός· καὶ πῶς νὰ μὴ ἦμαι, ἀφοῦ ἄλλοτε ἦμην πλούσιος καὶ σήμερον εἶμαι πτωχός.

— Ἦσο πλούσιος;

— Τέλος πάντων ἀφοῦ δὲν ἐπέινων, ἦμην βεβαίως πλούσιος.

— Αὐτὸ εἶνε ὅλη ἡ ἀφορμὴ τῆς θλίψεώς σου; Μπα! εἶνε πάθημα εὐκολώτατα θεραπευόμενον. Δύναμαι νὰ σὲ καταστήσω τόσο πλούσιον, ὅσον δὲν ὑπῆρξεν οὐδεὶς ἕτερος.

— Ἄν τὸ ἔκαμνες αὐτό, θὰ σ' ἐθεώρουν ὡς τὸν πρῶτον καὶ ἰσχυρότατον τῶν ἀνθρώπων.

— Δύναμαι νὰ τὸ πράξω, ἀλλ' ὑπὸ ἓνα ὄρον· μετὰ δέκα ἔτη δηλαδὴ νὰ μοῦ παραδώσης τὴν ψυχὴν σου.

— Εὐχαρίστως, ἀνέκραξεν ὁ σιδηρουργός. Προτιμότερον νὰ πωλήσω τὴν ψυχὴν μου εἰς τὸν διάβολον, παρὰ νὰ ταλαιπωρῶμαι καθ' ἅπασαν τὴν ζωὴν μου.

— Καὶ τί πρέπει νὰ κάμω διὰ νὰ κλείσωμεν ὀριστικῶς τὴν συμφωνίαν;

— Νὰ ὑπογράψης αὐτὴν τὴν περγαμηνὴν διὰ τοῦ αἵματός σου.

— Προθύμως.

— Ἡ Ἀθλιότης ἐκέντησεν ὀλίγον τὸν βραχίονά του μέχρι οὗ ἀνέβλυσεν σταγῶν αἵματος καὶ λαβῶν ἐξ αὐτοῦ ὑπέγραψε.

Ὁ μικρόσωμος γέρων ἔλαβε τὴν περγαμηνὴν καὶ ἀπεμακρύνθη μειδιῶν πονηρῶς, ὅτι ἐκέρδησε μίαν ἀκόμη ψυχὴν.

III

Ἡ Ἀθλιότης εἶχε χρήματα ὅσα ἐπεθύμει. Τὰ θυλάκιά του ἦσαν πάντοτε πλήρη χρυσοῦ. Ἐτρωγεν, ἐπινε καὶ ἐτραγῶδει ἀπὸ πρωΐας μέχρι ἐσπέρας καὶ ἀφ' ἐσπέρας μέχρι βαθείας νυκτός· καὶ τὴν ἐπιούσαν ἤρχιζεν ἐκ νέου. Πάντες τῷ ἐμειδιῶν, ἀφ' ἧς τῷ εἶχε πρώτη ἢ Τύχη μειδιάσει. Ἀλλ' ἡ εὐτυχία του ἦτο πλήρης· κατὰ συνέπειαν δὲν ἠδύνατο νὰ διαρκέσῃ. Τὰ δέκα ἔτη παρηλθον ταχύτατα, ὁ δὲ διάβολος ἐπανῆλθεν εἰς τὸ σιδηρουργεῖον ὑπὸ μορφήν γέροντος, ἵνα λάβῃ τὴν ψυχὴν τῆς Ἀθλιότητος.

— Καθήσατε εἰς τὸ μέγα αὐτὸ κάθισμά μου, εἶπεν ὁ σιδηρουργός ὅταν εἰσῆλθεν ὁ Σατανᾶς· θὰ ἦσθε κουρασμένος κατόπιν τόσῳ μακρουτοῦ ταξειδίου καὶ δὲν θὰ ἐκάμνατε ἄσχημα νὰ ἀναλάβητε ὀλίγας δυνάμεις. Ἐχω ἐξαίρετον χοιρομέρι καὶ λαμπρὸν ζῦθον εἰς τὸ ὑπόγειον, περιμείνατε.

IV

Ὁ διάβολος ἐκάθησεν, ἐξήπλωσε τὴν χολὴν κνήμην του καὶ ἠσθάνθη μετ' ὀλίγον εὐάρεστον συναίσθημα ἀνακουφίσεως ἀπὸ τοῦ καμάτου, διαχεόμενος εἰς ἅπαντα τὰ μέλη του. Ἐνῶ δ' οὗτος, μακαρίως ἀναπαύομενος ἐπὶ τοῦ καθίσματος, διελογίζετο εὐφροσύνως τὸ χοιρομήριον καὶ τὸν ζῦθον, ἡ Ἀθλιότης ἐπλησίασε τὴν κάμινον, ἔλαβεν ἀνὰ χεῖρας παχεῖαν σιδηρὰν ράβδον καὶ ἐπανῆλθε πλησίον τοῦ Σατανᾶ, συρίζων γνωστόν τινα ἦχον.

— Προτοῦ φάγωμεν τὸ χοιρομέρι, εἶπε διὰ τόνου εἰρωνικοῦ, ἔχομεν νὰ ἐκκαθαρίσωμεν κάτι ἄλλους μικροὺς λογαριασμούς.

Καὶ ἤρξατο νὰ τύπτῃ τόσον ἀνηλεῶς τὸν Σατανᾶν, ὥστε οὗτος σχεδὸν ἐκινδύνευσε νὰ λιποθυμήσῃ. Ἐπειράθη, τρίζων τοὺς ὀδόντας, νὰ ἐγερθῇ καὶ συλλάβῃ τὴν Ἀθλιότητα, ἀλλ' ἐστάθη ἀδύνατος· ἦτον ὡς κεκολλημένος ἐπὶ τοῦ καθίσματος.

— Ἐλευθέρωσόν με! ἀνέκραξε.

Ὁ σιδηρουργός ὅμως ἐξηκολούθει νὰ τὸν τύπτῃ πάντοτε ἀνηλεῶς καὶ μετ' αὐξούσης δυνάμεως.

— Δι' εὐσπλαγχνίαν, φθάνει πλέον!

Ἀλλ' ὁ σιδηρουργός δὲν ἐνόει νὰ παύσῃ.

— Ἐλευθέρωσόν με καὶ σοὶ χαρίζω δέκα ἔτη ἀκόμη.

— Ἴδου ὅπου εἶπες τέλος πάντων καὶ ἓνα λόγον ὀρθόν· τόρα μάλιστα, νὰ σ' ἐλευθερώσω· δὲν σὲ κτυπῶ πλέον. Ἀλλὰ προτοῦ ὀριστικῶς σοὶ ἐπιτρέψω νὰ ἐγερθῇς ἀπὸ τὸ κάθισμα τοῦτο, θέλω ἐπισήμως νὰ μοῦ ὑποσχεθῇς, ὅτι μοῦ χαρίζεις ἀκόμη δέκα ἔτη καὶ τόσα χρήματα ὅσα ἀπέκτησα ἀπὸ τῆς πρώτης χαριτωμένης ἐπισκέψέως σου.

— Σοὶ τὸ ὑπόσχομαι, ἀνέκραξεν ὁ χολὸς διάβολος, ἐπιθυμῶν ν' ἀπαλλαγῇ ὡς τάχος τῆς δυσαρέστου θέσεως εἰς ἣν εὐρίσκετο.

— Ἐχει καλῶς λοιπόν. Τώρα σύρε εἰς τὸ καλόν· εἶσαι ἐλεύθερος, ἀξιότιμε γέρων-σάκᾳτη.

Ὁ διάβολος ἐγερθεὶς ἀπῆλθε δρομαῖος, τρίβων τὰ πλευρά του.

V

Ἡ ζωὴ, ἣν διῆγεν ἡ Ἀθλιότης ἦν διαρκής, γέλωσ καὶ διασκεδάσις καὶ τρυφή. Αἱ εὐχῆαι διεδέχοντο τὰς εὐχῆας καὶ αἱ φιάλαι τὰς φιάλας· τὰ ἄσματα ἐπίσης διεδέχοντο ἄλληλα... Ἀλλὰ φεῦ! πόσον ταχέως παρέρχονται τὰ δέκα ἔτη ὅταν εἶνέ τις εὐτυχής!

VI

Ἡμέραν τινά, ὄλως ἀπροσδοκῆτως καὶ ἄνευ οὐδεμιᾶς προειδοποιήσεως, ὁ σιδηρουργός εἶδεν εἰσερχόμενον, οὐχὶ πλέον τὸν χολὸν γέροντα διάβολον, ὅστις τόσον τὸν ἐφοβήθη, ἀλλὰ ὅμιλον ὄλον δαιμόνων, φερόντων μεγαλοπρεπῆ ζεύγη μακρῶν κεράτων καὶ μηκίστην οὐράν.

— Φίλοι μου, εἶπεν ἀποτεινὼν αὐτοῖς τὸν λόγον ἡ Ἀθλιότης μετὰ φαινομενικῆς προσηγείας, τὰ καρῦδια εἶνε τόρα εἰς τὸν καιρὸν των, πιστεύω δὲ ὅτι ἐν γλυκῷ καρυδάκι εἶνε καρπός ὅσον γλυκὺς τόσον καὶ ἄγνωστος εἰς τὸν Ἄδην. Ἐάν, ἕως ὅτου ἐτοιμασθῶ διὰ τὸ ταξειδίον τὸ ὅποσον θὰ λάβω τὴν τιμὴν νὰ κάμω μαζί σας, ἔχετε τὴν διάθεσιν ν' ἀναβῆτε εἰς τὴν καρυδιάν μου νὰ φάγητε ὀλίγα καρῦδια, ὀρίσατε ἐλεύθερα, ὡς νὰ ἦσθε εἰς τὸ κτῆμά σας.

Οἱ δαίμονες δὲν ἐπερίμενον νὰ τοῖς ἐπαναλάβῃ δις τὴν προσφορὰν του· ἐντὸς ὀλίγων λεπτῶν ἀναρριχηθέντες, εὐρίσκοντο ὅλοι φύρδην μίγδην ἐπὶ τοῦ δολίου δένδρου.

VII

Ἡ Ἀθλιότης εἰσῆλθεν εἰς τὸ σιδηρουργεῖον, ἀνῆψε τὸ πῦρ, ὅπερ ἀπὸ εἰκοσιν ἡδὴ ἐτῶν διετέλει ἐσβεσμένος, ἐπυράκτωσε μέχρι λευκώσεως τὴν μακρὰν ράβδον ἣτις εἶχεν ἤδη ἐργασθῆ καὶ ἐπὶ τῶν νύτων τοῦ γέροντος διαβόλου, καὶ, ὀπλισθεὶς διὰ τοῦ φοβεροῦ τούτου δαυλοῦ, ἤρχισε νὰ κεντᾷ καὶ τύπτῃ ἀνοικτιρμόνως τοὺς ἔξους του, οἵτινες ἤρξαντο κραυγάζοντες ὡς κολασμένοι.

— Ἐλεος! μᾶς ἔκαψες, ἔλεος!

Ἄλλ' ἢ Ἀθλιότης δὲν ἔπαυσε τὴν διασκέδασίν του εἰμὴ ὅταν τῷ ὑπεσχέθησαν νὰ τὸν ἀφήσουν νὰ ζήσῃ ἀκόμη ἄλλα δέκα ἔτη καὶ νὰ τοῦ δίδουν καὶ κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ὅσα χρήματα ἐζήτει.

Κλεισθείσης τῆς συμφωνίας, οἱ διάβολοι ἔφυγαν δρομαῖοι, καὶ χωλαίνοντες τινὲς ἐξ αὐτῶν ἐκ τῶν καυμάτων τοῦ δαυλοῦ τοῦ σιδηρουργοῦ.

VII

Ἡ Ἀθλιότης διήλθεν ἐν φαιδρότητι καὶ ἀπολαύσει καὶ τὰ νεωστὶ δωρηθέντα ἕτερα δέκα ἔτη, ἅτινα διέρρευσαν ὡς ὄνειρον. Τὴν φορὰν ὅμως ταύτην εἰς τὸ τέλος τῆς προθεσμίας οἱ ἀνδρειότεροι τῶν δαιμόνων τοῦ Ἄδου ἐξελέγησαν ὅπως μεταβῶσι καὶ παραλάβωσι τὸν πονηρὸν σιδηρουργόν.

Αὐτὸς ὁ Βεελζεβούλ εἶχε ταχθῆ ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ ἀποσπάσματος.

Ὅταν ἡ Ἀθλιότης εἶδε τὴν φοβεράν ταύτην συνοδείαν, δὲν ἠδυνήθη πρὸς σπιγμὴν νὰ καταστείλῃ τὸν τρόμον του! Ἀλλὰ καθυσύχασε μετ' ὀλίγον σκεφθεὶς, ὅτι ἡ κουφαλαζονεία καὶ ἡ ματαιότης εἶνε ἡ κακία ἥτις ἀπώλεσε τὸν Σατανᾶν.

— Εἶχον ἀκούσει νὰ διηγῶνται, εἶπεν ἀποστεινῶν ὑπὸ ἄλλως τὸν λόγον πρὸς τὸν Βεελζεβούλ, ὅτι, ἀρκεῖ νὰ θέλητε, καὶ δύνασθε μαγικῶς νὰ καταστήτε τόσο μικροί, ὥστε νὰ δύνηται νὰ σᾶς χωρήσῃ, ὑμᾶς καὶ ὄλους τοὺς ἀξιοτίμους συντρόφους σας, τὸ μικρὸν αὐτὸ σακκίδιον. Καὶ φαντασθῆτε τί ταξίδιον ὅπου θὰ ἐκάμναμεν. Ἀλλὰ τί νὰ σᾶς εἰπῶ· σᾶς ἐξομολογοῦμαι εἰλικρινῶς καὶ ὁμολογῶ ὅτι μοῦ φαίνονται πολὺ ὑπερβολικὰ αὐτὰ τὰ μυθολογήματα· ψεύματα; Αὐτὸ δὰ θὰ ἦτον ἐν θαῦμα μοναδικόν. . . . ἀλλὰ δὲν πιστεύω νὰ εἶνε κατορθωτόν. . . . Μπᾶ! ποτέ! . . .

Ὁ Βεελζεβούλ ἐδυσπίστει ὀλίγον πρὸς τὸν σιδηρουργόν, ἀλλὰ ποτὲ δὲν ἠδύνατο νὰ μαντεύσῃ τὸν δόλον του. Ἐξ ἄλλου ἡ ματαιότης του τὸν ἐσκανδάλισε, καὶ ἐπεθύμει ζωηρῶς νὰ θαμβώσῃ τὸν ἄπιστον σιδηρουργόν, ὅστις ἐτόλμα σχεδὸν νὰ τοὺς ἐξουθενῆ, διστάζων περὶ τοῦ δυνατοῦ τοῦ θαύματος τούτου.

Ἐνευσε διὰ τοῦ τοῦ κανθοῦ ὀφθαλμοῦ πρὸς τοὺς λοιπούς, καὶ μετ' ὀλίγον ὄλοι οἱ δαίμονες καὶ πρῶτος ὁ Βεελζεβούλ εἰσεπήδησαν ἐν τῷ σακκιδίῳ, ὅπερ εὐθὺς ἡ Ἀθλιότης ἐκλείσει περιδέσας σφιγκτά.

— Τώρα ὅπου εἶσθε εἰς τὴν ἐξουσίαν μου, γενεὰ κερρασφόρε, νὰ ἰδῆτε πῶς θὰ καλοπεράσετε, ἀνέκραξεν ἡ Ἀθλιότης σπεύδων εἰς τὸν ἄκμονα.

Ἐθεσεν ἐπ' αὐτοῦ τὸ σακκίδιον καὶ δραξάμενος διὰ σπιθαρᾶς χειρὸς τὸ βαρὺ του σφυρίον ἤρχισε νὰ κοπανίζῃ τοὺς ταλαιπώρους δαίμονας.

Εἰς τὸ πρῶτον κτύπημα τοῦ βαρυτάτου σιδήρου, ὀρμητικῶς καταφερομένου, ἐπλατύνθησαν ὡς πλάκες.

Ἐκραύγαζον καὶ ὠλόλυζον οἱ δυστυχεῖς μετ' ἡντινὰμιν πᾶσαν τῶν πνευμόνων των ζητρῶντες οἶκτον καὶ ἔλεος.

— Καὶ δὲν ὠρύεσθε ὅσον θέλετε; νομίζετε ὅτι μετ

συγκινούν οἱ ὀλολυγμοὶ σας; Ἐγὼ θαρρῶ πῶς τραγωδεῖτε.

— Ἐλεος! χάριν! Εὐσπλαγχνίσου μας.

— Καλὲ δὲν βαρύνεσθε. Μοῦ ἐσώθη τὸ ἔλεος, ὅταν ἀγοράσω σᾶς δίδω. Ἀλλ' ἂς ἀφήσωμεν τὰς ἀστειότητας. Εἶχον προνοήσει νὰ βάλω ἰδιαιτέρως ὀλίγα χρηματάκια· θὰ περάσω μετὰ αὐτὰ ὅσον καιρὸν θέλω ἐγώ, καὶ ὅταν μοῦ ἔλθῃ ἡ ὄρεξις ν' ἀποθάνω, τότε σᾶς πέρνω μαζί μου. Καὶ τοιοῦτοτρόπως, ἐνῶ θὰ σᾶς κρατῶ αἰχμαλώτους ἐκεῖ μέσα πρὸς ἀσφάλειάν μου, συγχρόνως θὰ κάμω καὶ ἐν μέγα καλὸν εἰς τὴν ἀνθρωπότητα, διότι δὲν θὰ ἦσθε ἐλεύθεροι νὰ κακοποιήτε διαφοροτρόπως τοὺς ὁμοίους μου.

Καὶ ἔβαλε τὸ σακκίδιον εἰς τὸ θυλάκιόν του.

VIII

Εὐθὺς ἀπὸ τῆς ἐπιούσης σπουδαῖα καὶ παράδοξα πράγματα ἤρχισαν νὰ συμβαίνουν ἐπὶ τῆς γῆς.

Καὶ ἐν πρώτοις, εἰς τῶν φίλων τῆς Ἀθλιότητος ἦλθε νὰ τῷ ἐπιστρέψῃ ἑκατὸν χρυσᾶ σκουδα τὰ ὅποια τῷ εἶχε κλέψει πρὸ ἡμερῶν εἰς τὸ παιγνίδιον.

Συγχρόνως ἤρχισε καὶ ὁ οἰνοπώλης νὰ τῷ πωλῆ ἀγνὸν ἐκ σταφυλῶν οἶνον. Ἀλλ' ἐπειδὴ πᾶν πρᾶγμα ἔχει δύο ὄψεις, ἡ ὠραία οἰνοπώλης δὲν τῷ ἐμεῖδία πλέον, ὅπως ἄλλοτε, ὅταν ὁ σύζυγός της εἶχεν ἐστραμιμένα πρὸς αὐτὴν τὰ νῶτα.

Οἱ τοκογλύφοι δὲν ἐδάνειζον ἐπὶ τόκῳ ἀνωτέρω τῶν ἐξ ἐπὶ τοῖς ἑκατόν.

Ἐπειδὴ οἱ ἄνθρωποι δὲν διήρχοντο τὰς νύκτας των εἰς πότους καὶ παίγνια, καὶ ἐπειδὴ δὲν ἔτρωγον πλέον ἢ μόνον ὅσον τοῖς ἤρκει διὰ νὰ συντηρῶσι τὴν ζωὴν των, δὲν ἠσθένουν.

Συνεπῶς οἱ ἰατροὶ κατεστράφησαν.

Ἐπειδὴ δὲν ἐκλεπτον πλέον οὔτε ἐφόνευον, οἱ δικηγόροι καὶ οἱ δικασταὶ ἐπίσης κατεστράφησαν.

Ἐπειδὴ δὲν ἐπολέμουν πλέον, οἱ στρατιωτικοὶ δὲν εἶχον οὔτε μέλλον οὔτε προαγωγὴν.

Αἱ γυναῖκες ἔπαυσαν ἀπὸ τοῦ νὰ εἶνε ἐρωτότροποι, κακόλογοι, τοῦ συμφέροντος, ἄσωτοι, λαίμαργοι, δόλιαι καὶ ἐγένοντο ὑποφερταὶ δι' ὄλον τὸν κόσμον, καὶ πρὸ πάντων διὰ τοὺς συζύγους των.

Ἡ ζωὴ εἶχε καταντήσῃ φρικτῶς μονότονος.

Οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ μαντεύσῃ πόθεν προήρχετο ἡ παροιμιώδης αὕτη ἀρετὴ, ἀπεχθεστέρα καὶ τῆς μᾶλλον εἰδεχθοῦς κακίας, τῆς ὁποίας τοῦλάχιστον εἶνε γνωστὰ τὰ αἷτια καὶ ἐγγὺς τὸ τέλος.

Εἶχον ἐπὶ τούτῳ διορίσει Ἐπιτροπὰς, αἵτινες, ὅπως ὄλαι αἱ Ἐπιτροπαὶ τοῦ κόσμου, ἔκαμαν μίαν τρυπάνει εἰς τὸ νερό. Ὅλαι ἐπιστοποιοῦν τὴν ὑπαρξίν τοῦ κακοῦ, ἀλλ' οὐδεμία ἠδυνήθη νὰ ἐξεύρῃ τὸ πρὸς καταπολέμησίν του φάρμακον.

Εἶχον προκηρύξει ἀμοιβὰς δι' ὃν τινα ἤθελεν ἀνακαλύψει νέαν τινα κακίαν, ἔστω καὶ ἐλαχίστην.

Ἐγραψαν τόμους ὀλοκλήρους κατὰ τῆς ἀρετῆς, ὅπως ἄλλοτε ἔγραψαν κατὰ τῆς κακίας, πλήρεις γραμμάτων, ἀληθῶς, καὶ φράσεων, ἀλλὰ . . . φεῦ! κενοὺς ἰδεῶν.

X

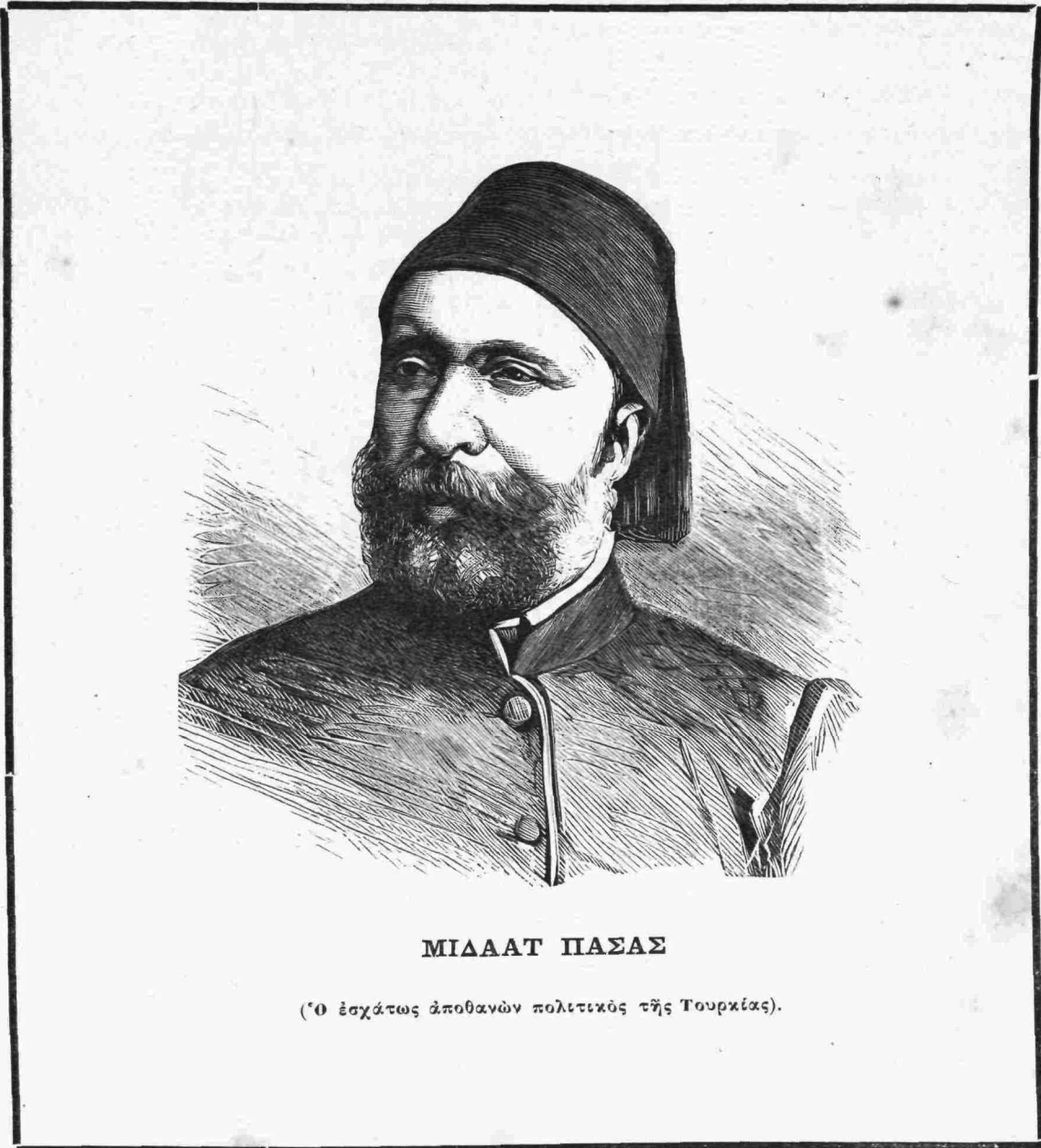
Ἡ κόμης τῆς Φλάνδρας, ὅστις ἐβασίλευε καθ' ἣν ἐποχὴν ἐλάμβανον χώραν τὰ παράδοξα ταῦτα φαινόμενα, πρὸς θεραπείαν τοῦ κακοῦ μετέβη τὸν αὐτὸν τρόπον, ὃν καὶ περιώνυμός τις καλίφης τῶν «Χιλίων καὶ Μιᾶς Νυκτῶν», τοῦτέστιν ἀπεφάσισε νὰ περιέλθῃ τὰς πλείστας τῶν πόλεων τοῦ ἄγνωστος.

Ὅταν ἐφθασε πρὸ τοῦ σιδηρουργείου τῆς Ἀθλιότῆτος, ἀκούσας τρομερὸν θόρυβον καὶ ἀλαλαγμὸν, εἰσῆλθεν ἐντὸς αὐτοῦ.

— Τί συμβαίνει ἐδῶ; ἠρώτησε τὸν σιδηρουργόν.

Ἡ Ἀθλιότῆς ἔδειξεν εἰς τὸν ἡγεμόνα τὸ βύρσινον σακκίδιον καὶ τῷ διηγέθη συγχρόνως ἅπασαν τὴν ἱστορίαν.

Ἐκεῖνος τὴν ἤκουσε μετὰ προσοχῆς, καὶ ἀφοῦ ὁ σιδη-

ΜΙΔΑΑΤ ΠΑΣΑΣ

(Ὁ ἐσχάτως ἀποθανὼν πολιτικὸς τῆς Τουρκίας).

ρουργὸς ἐτελείωσε, τῷ ἐγνώρισε, πρὸς μεγίστην του ἐκπληξίν, πόσον κακῶν εἶχε γίνει πρόξενος δεσμεύσας τοὺς δαίμονας.

Διαταχθεὶς ὑπὸ τοῦ ἡγεμόνος του ν' ἀπολύσῃ τοὺς κερασφόρους δεσμώτας του, ὁ σιδηρουργὸς δὲν ἠμέλησε ν' ἀκυρώσῃ ὀριστικῶς τὸ συμβόλαιον δι' οὗ ἐπώλει τὴν ψυχὴν του, καὶ νὰ ζητήσῃ ἄφθονα πάλιν χρήματα ἐφ' ὄρου ζωῆς. Ἀφοῦ δ' ἔλαβε πάντα ταῦτα, τότε μόνον ἠλευθέρωσε τὸν Βεελζεβούλ καὶ τοὺς σὺν αὐτῷ.

Μόλις ἠνέωξε τὸ σακκίδιον καὶ πάραυτα τὸ σμῆνος τῶν σατανᾶδων ἐφυγεν ἐντρομον ὡς ἀστραπή, χωρὶς οὐδεὶς νὰ στρέψῃ κἄν νὰ ἴδῃ ὀπισθεν, ὡς ἂν ἐδιώκοντο ὑπὸ τῆς ρομφαίας τοῦ Ἀρχαγγέλου Μιχαήλ.

XI

Καὶ πάραυτα αἱ κακίαι ἤρχισαν αὔθις νὰναθάλλωσι καὶ ὁ κόσμος ἐγένετο εὐτυχῆς!

XII

Ὁ σιδηρουργός ἔζησεν ἐκ νέου βίον πρίγκηπος, ἢ δὲ Πενία, ὡς τὰ ἀβροδαίαιτα ἐκεῖνα κυνάρια τῶν πλουσίων δεσποινῶν, διεβίωσε τρυφηλότατα ἐπίσης ἐν μακαριότητι.

Ἄλλὰ τοιοῦτος εἶνε ὁ νόμος τῶν ἐγκοσμίων· νὰ βαρύνηται τις καὶ τὴν εὐδαιμονίαν αὐτήν, ὅταν παρατείνηται ἐπὶ πολὺ.

Ἡ Ἀθλιότης ἐπόθησε ν' ἀποθάνῃ. Αἰσθανθεὶς ἑαυτὸν ὀλίγον πάσχοντα μετεκαλέσατο τὸν καλλίτερον τοῦ τόπου ἰατρόν, ὅστις, μὴ ἐννοῶν νὰ παραβῇ τὸ πρόγραμμά του, δὲν ἐβράδυνε νὰ τὸν ἐφοδιάσῃ μὲ τὸ διαβατήριόν του διὰ τὸν ἄλλον κόσμον.

Ἀφοῦ ἀπέθανεν ὁ σιδηρουργός, παραλαβὼν τὸν πιστόν του κῦνα, ὅστις οὐδαμοῦ ἐνόει νὰ τὸν ἐγκαταλείψῃ, μετέβη διὰ πρῶτης εὐκαιρίας εἰς τὸν Παράδεισον.

Δυστυχῶς ὅμως ὁ κλειδοκράτωρ τοῦ Παραδείσου ἀπόστολος Πέτρος εἶχε τὴν μνήμην ἰσχυράν, καὶ ὅταν εἶδε τὴν φυσιογνωμίαν τοῦ σιδηρουργοῦ, τὸν ἀνεγνώρισε, καὶ χωρὶς ν' ἀποκρύψῃ τὴν δυσἀρέσειάν του ὅτι δὲν ἠκολούθησε τὴν προτροπὴν του τότε, τῷ εἶπε ψυχρῶς:

— Ὅταν ἠδύνασο, ἀκολουθῶν τὴν συμβουλήν μου, ν' ἀποκτήσῃς θέσιν ἐν τῷ Παραδείσῳ δὲν μὲ ἤκουσας, γέρω-παισματάρη· λοιπὸν τόρα μεῖνε ἔξω. Δὲν σοὶ ἐπιτρέπω τὴν εἴσοδον.

Καὶ χωρὶς κανὲν ἄλλο φιλοφρόνημα νὰ συνοδεύσῃ τοὺς πικροὺς τούτους λόγους του, ἔκλεισε μεθ' ὀρμῆς τὴν θύραν, κλειδῶσας ἀσφαλῶς ἔσωθεν.

Ἐννοεῖται, ὅτι τὸ πρᾶγμα δὲν ἤρρεσεν εἰς τὴν Ἀθλιότητα, ἀλλὰ πρὸ τῶν ἀμετατρέπτων γεγονότων πρέπει τις νὰ ὑποχωρῇ.

Ἐσπευσε λοιπὸν πρὸς τὸ Καθατήριον.

Ἄλλὰ καὶ ἐκεῖ δὲν ὑπῆρχε θέσις δι' αὐτόν, διότι δὲν εἶχε μικρὰ ἀμαρτήματα πρὸς ἐξίλασμον καὶ ἐπομένως δὲν ἠδύναντο νὰ τὸν δεχθῶσι.

— Δὲν μοι μένει πλέον παρὰ ἡ Κόλασις, ἐψιθύρισεν ἀναστενάζων ἡ Ἀθλιότης καὶ ἔφερε τὰ βήματά του πρὸς τὸν Ἄδην.

Φθὰς πρὸ τοῦ μεγάρου τοῦ Σατάν, ἔσυρε τὸν ἀναγγελτήριον θώμιγγα καὶ μετ' ὀλίγον ἰσχνός, ὡς ἀράχνη, διάβολος, ἐκπληρῶν χρέη θυρωροῦ, ἤνοιξε μικρὸν θυρίδιον ἵνα ἐρωτήσῃ τίς ἦν ὁ ἐπισκέπτης καὶ τί ἐζήτη. Μόλις ὅμως ἀνεγνώρισε τὸν τρόπον καὶ φρίκην ἐμπνεύσαντα τοῖς διαβάλοις πᾶσι πανοῦργον σιδηρουργόν, σχεδὸν ἐνεκρώθη ἐκ τοῦ φόβου καὶ πεσὼν χαμαὶ ἔκραζε γοερῶς.

Προσδραμόντων εἰς τὰς φωνὰς του διαφόρων διαβόλων, δαιμόνων καὶ σατανάδων, τοῖς ἀνεκοίνωσεν ὅτι ὁ τρομερός καὶ πανοῦργος σιδηρουργός τοῖς ἔκρουσε τὴν θύραν, τίς οἶδε τί βυσοδομῶν κατ' αὐτῶν.

Ἐπειδὴ δὲ ὁ φόβος εἶνε, φαίνεται, καὶ παρὰ τοῖς δαίμοσιν εὐμετάδοτον αἴσθημα, ἀπεφασίσθη νὰ μὴ ἐπιτρέψωσιν ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ εἰς τὴν Ἀθλιότητα νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν Κόλασιν.

Ἀφοῦ ἐπὶ πολὺ μάτην ἀνέμενον ἐλπίζων ὅτι θὰ τῷ ἦνοιγον, ἡ Ἀθλιότης ἀηληπίσθη ἐν τέλει, καὶ ἀκο-

λουθούμενος πάντοτε ὑπὸ τοῦ πιστοῦ του κυνός, ἀπῆλθεν ἐκ τοῦ ἀφιλοξένου ἐκείνου μέρους.

Καὶ ἰδοὺ διατὴ Ἀθλιότης καὶ ἡ Πενία εὐρίσκονται διαρκῶς εἰς τὸν κόσμον τούτον.

(Φλαμανδικὴ παράδοσις. Μετάφρασις Ἰ. Στρατηγοπούλου.)

ΠΕΝΘΕΡΑ ΠΕΡΙ ΝΥΜΦΗΣ

(Ἐπιστολή.)

Κατ' ἀρχὰς καὶ πρὸ παντὸς ἄλλου, πρόσδεξαι τὰς εἰλικρινεστέρας εὐχὰς μου, ἀγαπητὴ φίλη. Νυμφεύετε τὸν υἱὸν σας, τὸν Μάξιμόν σας, κατὰ τὰς ἐπιθυμίας αὐτοῦ τε καὶ ὑμῶν· τὸ πᾶν φαίνεται ἡνωμένον εἰς τὴν σύζευξιν ταύτην διὰ τὰς εὐχαριστήσας, καὶ θὰ φυλάξητε ὑπὸ τὴν στέγην σας τὸ νέον τοῦτο ζεῦγος.

Ἡ τόσον φιλόστοργος καὶ εὐγενὴς καρδιά ὑμῶν εὐφραίνεται ἐπὶ τῇ προσδοκίᾳ τῆς φιλάτης ταύτης οἰκογενειακῆς ζωῆς. Εὐφραίνομαι ὡς ὑμεῖς, ἀγαπητὴ μου, ἀλλὰ μετὰ φόβου καὶ τρόμου, ὡς λέγει ὁ ἀπόστολος. Ἡ οἰκογενειακὴ αὐτῆ ζωῆ, καθ' ἣν ὁ Φιλήμων καὶ ἡ Βαυκίς, ἢ δρῦς τούτέστι καὶ ἡ φιλύρα, θὰ συνενώσωσιν ὑπὸ τὴν σκιάν των τοὺς νέους ἀνθοστολιστοὺς κλῶνάς των, καὶ ἥτις προστατεύει καὶ προφυλάττει αὐτούς, ὡφείλε νὰ εἶνε θελκτικὴ· εἶνε αὐτὴ ἡ Ἐδέμ, ὡς ὡφείλε νὰ ἦ. Ἡ τελειότερα ἁρμονία ἔδει νὰ ἐνυπάρχῃ μεταξὺ ἐκείνων οἷτινες ἔχουσι τὸ αὐτὸ ὄνομα, τὰ αὐτὰ συμφέροντα, τὰς αὐτὰς συμπαθείας· ἀλλ' ὁ ὄφις διολισθαίνει καὶ εἰς τὸν Παράδεισον αὐτόν· ἀμφότεραι, ἀφικόμεναι εἰς ἣν εὐρισκόμεθα ἡλικίαν, ἠκούσαμεν τὰ παράπονα τῶν δυσηρεστημένων κατὰ τῶν νυμφῶν των πενθερῶν, καὶ ἐξ ἄλλου τῶν νυμφῶν ἀσχαλλουσῶν κατὰ τῶν πενθερῶν των καί, ὡς ὁ ἀγαθὸς Ἑρρῖκος ὁ ΙΣΤ'. ἀκούσας δύο ἀντιδίκων, εἶπομεν καὶ ἡμεῖς περὶ τούτων: «ἔχουσι ἀμφότεραι δίκαιον!» Ἄλλ' ἄς προσθέσωμεν: «Ἀμφότεραι ἔχουσι ἄδικον!» Καὶ ἰδοὺ διατὴ. Εἰμὶ πεπεισμένη, ὅτι εἰς τὰς διαπληκτικίζομένας ταύτας καὶ θλιβερῶς ταρασσομένας οἰκογενείας ἐνεφύλευσάν ποτε ἐξαιρετοὶ διαθέσεις, ἀλλ' ἡ ἀνθρωπίνῃ ἀθλιότης, ἢ φιλαυτία καὶ ὁ προσωπικὸς ἐγωϊσμός ἐξηφάνισαν τὸ πᾶν· ἢ διχόνοια, αἱ ἐριδες καὶ αἱ ἀντιπάθειαι ὑπεισήλασαν εἰς τὴν σκιάν των οἰκογενειακῶν τούτων δένδρων, καί, ὡς γνωστόν, ἡ σκιά εἶναι συγχνάκις μὲν προσηνῆς ἐνίοτε ὅμως ἀπαισία. Ἄλλὰ τί νὰ κάμωμεν, ἵνα ἡ οἰκογενειακὴ αὐτῆ ζωῆ καταστῇ ἡρεμος καὶ ἀηλλαγμένη πάσης διενέξεως, ὅπως, μεταξὺ τῶν ἄλλων, οὐδὲν ταραττῇ τὴν μεταξὺ πενθερᾶς καὶ νύμφης ἁρμονίαν; Ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σᾶς ἐκφράσω τὰς ιδέας μου ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου, μολονότι, ἵνα ρυθμίσητε κανόνα τοῦ φέρεσθαι, δὲν ἔχετε ἢ νὰ ἀντλήσητε ἐκ τῆς καρδίας σας, τῆς τόσον καλῆς καὶ τόσον πραείας!

Ἡ πραότης! αὕτη, κατ' ἐμέ, εἶνε ἡ κυρία ἀρετὴ ἥς θέον νὰ ἐμφορώμεθα εἰς τὰς μετὰ τῶν νυμφῶν ἡμῶν σχέσεις. Μᾶς ἐρχονται ὅλως νεαραί, ἀνατεθραμμέναί μὲ ἄλλας ιδέας καὶ ἄλλας ἔξεις, καί, ἵνα εἶπω εἰλικρινῶς, ὅσον ἀξιαγάπητοι καὶ καλαὶ καὶ ἂν ᾧσι, θὰ ἔχωμεν πάντοτε νὰ ὑπερνικήσωμεν δυσκολίαν τινὰ ἵνα ἀγάγωμεν τὴν πρὸς

αὐτὰς σχέσιν μας εἰς τὸ ἄκρον ἄωτον τῆς ἁρμονίας. Στολισμός, τρόπος τοῦ λαλεῖν, τοῦ ἀναγινώσκειν, ὀρέξεις παντοειδεῖς, τὸ πᾶν μᾶς φαίνεται παράδοξον, καὶ ἐπομένως ἀξιόμημπον. Ἐκείναι εἶνε νέαι, ἡμεῖς γραταὶ· ἔχουσι τοὺς πόθους καὶ τὰς ἰδέας τῆς ἡλικίας των· ἐν γένει ἐπιθυμοῦμεν νὰ εἶνε αὐταὶ ἀπλούστεραι, φειδωλότεραι, δραστηριώτεραι· ἀναφέροντες αὐταρέσκως, ὡς ὅλοι οἱ γέροντες καὶ ὅλαι αἱ γραταὶ, τὸν προσφιλεῖ πάλαι καιρὸν Ἄλλοτε δὲν ἐκαμνον ἀφειδέις δαπάνας διὰ φορέματα ἢ παραπετάσματα ἄλλοτε ἐζύμωναν αἱ ἴδιαι ἄλλοτε ἐγνώριζον νὰ ἐγείρωνται πρῶτ' . . . ἄλλοτε· ἔμενον εἰς τὴν οἰκίαν, καὶ δὲν διήρχοντο τὸ θέρος εἰς ταξειδία, καὶ τὸν χειμῶνα εἰς ἐπισκέψεις ἄλλοτε . . . Λοιπὸν, ἀγαπητὴ φίλη, συμπεραίνω, ὅτι ἐνῶ ἐν πᾶσι τούτοις ἔχομεν ἑκατοντάκις δίκαιον, ἐν τούτοις θὰ ἐπράττομεν ἀπειράκις κάλλιον ἂν ἐσιγῶμεν καὶ μὴ ὑπερπηγῶμεν τὴν νεότητά μας, ἀδικήσομαι τὴν τῶν νυμφῶν μας. Ἄς θεωρῶμεν αὐτὰς μετ' εὐμενείας, ἄς τὰς ἀφήσωμεν ἐλευθέρως Ἐὰν δαπανῶσι καιρὸν, χρήματα, ὑγείαν, θὰ διδαχθῶσιν ἰδίως ἀναλώμασιν . . . Αἱ σκέψεις μας, αἱ μεμψιμοιρίαι μας θὰ μείνωσιν ἄνευ ἀποτελέσματος, καὶ αἱ ὄρθαι συμβουλαὶ μας θὰ ἐπαυξήσωσι τὸ κακόν. Ἐὰν μᾶς ζητῶσι συμβουλὰς, δῶμεν αὐταῖς μετ' εὐλικρινείας καὶ εὐσταθείας, καὶ ἄς ἀντιπαρέλθωμεν ἐν ἀδιαφορίᾳ ἂν δὲν τὰς ἀκολουθήσωσιν.

Αἱ σχέσεις μητρὸς πρὸς ἕγγαμον υἱὸν τῆς εἶνε ἐκ τῶν λεπτοτέρων, καὶ ἐν αὐταῖς, μᾶλλον ἢ παρὰ πάσῃ ἄλλῃ, δέον νὰ πρυτανεύῃ ἡ σύνοσις. Μὴ παρεμβάινωμεν οὐδέποτε ἐν ταῖς συζυγικαῖς συζητήσεσιν, ἐκτὸς ἵνα εἰπώμεν πρόσφορόν τινα καὶ ἀπαλὴν κατευναστικὴν τῆς ἐριδος λέξιν, ἵνα ἐρμηνεύσωμεν τὸν ἀμηχανοῦντα καὶ ἐν τέλει μόνον ὅταν, καὶ διὰ δώρου τινός, ἀρμοδίως προσφερομένου, δὲν κατορθῶται ἡ κατάπαυσις τῆς ἐριδος. Ἡ σιωπὴ, ἡ θλιβερὰ ἔκφρασις τῆς φυσιογνωμίας δύνανται μόναι νὰ ὑποσημαίνωσιν εἰς τοὺς συζύγους ὅτι ἔχουσιν ἀδικόν. Ἄν ὅθεν δὲν εἶνε ἡμῖν ἐπιτετραμμένον νὰ ἀναμιγνύμεθα εἰς τὰς ἐριδας αὐτῶν, πολὺ ὀλιγώτερον ὀφείλομεν νὰ τὰς ὑποκινῶμεν! Θὰ ὑποφέρωμεν ἴσως (τὰ πάντα εἶνε πιθανὰ) βλέπουσαι ὅτι ὁ υἱὸς ἡμῶν δὲν εἶνε ὅσον ἐπεθυμοῦμεν εὐτυχῆς (ἐπιθυμεῖ τις τόσας εὐτυχίας διὰ τὰ τέκνα του!); θὰ διακρίνωμεν σκότια σημεῖα ἐπὶ τοῦ ἀδάμαντος ὃν ἐξέλεξεν, ἀλλ' ἄς προφυλατῶμεθα ἀπὸ τοῦ νὰ μεγαλύνωμεν τὰ πραγματικὰ ἢ φαντασιώδη ἄδικα τῆς συζύγου του· μὴ τὴν καταγγείλωμεν οὐδέποτε! Ἄς μεταχειρίζωμεθα αὐτήν ὡς θὰ ηὐχόμεθα νὰ μεταχειρίζηται τὸν υἱὸν μας ἢ πενθερὰ του. Ἄς κατευναζώμεν τὴν ὀργὴν τοῦ υἱοῦ μας, ἐὰν οὗτος καταλαμβάνηται ὑπὸ τοιαύτης καὶ μᾶς τὴν ἐμπιστεύηται. Ἄς συνδιαλάττωμεν καὶ ἄς προσεγγίζωμεν τὰ ὄντα, ἅτινα οὐδὲν πρέπει νὰ χωρίζη ἐν τῇ καρδίᾳ μας, καί, ὅταν ἀτοπὰ τινα ἢ λόγοι μᾶς δυσαρεστοῦν, ἄς ἀναμιμνησκώμεθα τῆς γλυκείας φράσεως τοῦ ἀγίου Φραγκίσκου. «Πότε θὰ ἰδῶμεν τὰς ψυχὰς τοῦ πλησίον μας εἰς τὸν ἱερὸν θώρακα τοῦ Σωτῆρός μας; Φεῦ! ὅστις θεωρεῖ τὸν πλησίον του ἀπὸ πάσης ἄλλης ἀπόψεως, τρέχει τὸν κίνδυνον νὰ μὴ τὸν ἀγαπᾷ οὔτε ἀγνῶς, οὔτε εὐσταθῶς. . . .»

Ἐτερος φευκτέος σκόπελος νομιζῶ ὅτι ἐγκεῖται εἰς τὴν ἄλογον καὶ διαφθειρουσαν ὑπερβολικὴν ἀγάπην ὑφ' ἧς καταλαμβάνονται αἱ μάμμαι διὰ τοὺς μικροὺς ἐγγονοὺς των. Εἶνε ἐνίοτε πολὺ ἐράσιμα, πολὺ συμπαθῆ τὰ μικρὰ ταῦτα ὄντα· παρασύρουσιν ἀκρατῆτως ἀπηυδμημένην ἐκ τῶν προσδοκιῶν τῆς ζωῆς καρδίαν, καὶ αὐτὰ ἀφοσιοῦνται εὐαρέστως εἰς ἐκείνην ἥτις τὰ ἀγαπᾷ τόσον τρυφερῶς· ἀλλ' ἢ μήτηρ των δὲν ἔχει τὸ πρῶτον δικαίωμα εἰς τὸ φίλτρον των καὶ δὲν πρέπει ἄραγε νὰ προφυλάττηται τις ἀπὸ τοῦ νὰ ὑποκλέπῃ τὸ πολῦτιμον

τοῦτο ἀγαθόν, τὴν ἀγάπην καὶ τὴν προτίμησιν τοῦ τέκνου τῆς; Τί θέλετε; ὅσον προβαίνομεν τὴν ἡλικίαν παύομεν πλέον ἀπὸ τοῦ νὰ ἡμεθα τὸ προσφιλεῖ ἀντικείμενον τῶν περὶ ἡμᾶς. Ἀπομένει ἡμῖν μόνον ὁ καλὸς Θεός· Αὐτὸν δέον ν' ἀγαπῶμεν, εἰς Αὐτὸν ἐν ἀφοσίῳσι νὰ ἐμπιστευώμεθα καὶ δι' Αὐτοῦ ν' ἀπεκδεχώμεθα τὴν ὑπὲρ τῆς πρὸς τὸν πλησίον συγκαταβάσεως ἀρωγὴν καὶ ἀντίληψιν.

Ἐὰν προῦκκειτο νὰ ὀμιλήσω πρὸς νύμφην, θὰ τῇ ἔλεγον κατ' ἐπανάληψιν :

«Ἐπιμελήθητε τῆς καρδίας τῆς πενθερᾶς σας· κατακτήσατε ἅπαντα τὰ δικαιώματα ἐπὶ τῆς στοργῆς τοῦ υἱοῦ τῆς, ἀλλὰ μὴ καταχρᾶσθε αὐτὰ· ἀφετε αὐτῇ νὰ μετέχῃ τῆς ἐλπίδος, τῆς συνδιαλέξεως, τῆς παρουσίας τοῦ προσφιλοῦς αὐτῇ υἱοῦ. Ἄφετε μικρὰν τινα ἐλευθερίαν εἰς τὰς σχέσεις των καὶ μὴ μένετε ἀκαταπαύστως μετ' αὐτῶν· ἀμφοτέρωθεν θὰ σᾶς ὀφείλωσι χάριτας διὰ τὴν ἀδρότητα σας, βραδύτερον δὲ θὰ καταντήσῃ νὰ ποιῶσιν ὑμᾶς κοινωνόν καὶ τῶν ἐμπιστευτικωτέρων συνδιαλέξεων των. Καὶ ἐὰν νομίζητε ὅτι ἡ πενθερὰ σας εἶνε ὀλίγον ζηλότυπος, οἰκτεῖρατε αὐτήν· ἐστὲ ἀγαθὴ, ἀπλὴ πρὸς αὐτήν, καὶ δὲν θὰ βραδύνητε νὰ πεισθῆτε, ὅτι θὰ κατανοήσῃ καὶ ἐκείνη ἐν τέλει, ὅτι δὲν ἀπώλεσεν υἱόν, ἀλλ' ἀπήλαυσε καὶ μίαν κόρην. Καὶ ἐὰν τὰ ἐλαττώματά μας, αἱ πεπαλαιωμέναι προλήψεις μας, τὰ ὀπισθοδρομικὰ φρονήματά μας γίνωνται ἐνίοτε παραίτιοι νὰ ὑποφέρητε, ἀγαπητὴ νύμφη, ἐστὲ ἐπεικῆς καὶ ὑμεῖς ἤδη, τὸ δὲ τοῦ ἀγίου Παύλου ῥητόν : « ἄ λ λ ἡ λ ω ν τ ἄ β ἄ ρ η β α σ τ ἄ ζ ε τ ε » γενέσθω σύμβολόν σας· σκέφθητε δὲ ὅτι ἀργότερον, ὅτε θὴ ἦσθε σεῖς πενθερᾶ, θὰ φαίνησθε ὀπισθοδρομική, ἀπαραλλάκτως ὡς ἡμεῖς, καὶ ὡς λέγει ὁ Κορινθίσιος :

«Ἐνθυμήθητε ὅτι εἰς τὴν ἡλικίαν μου δὲν θὰ ἀξίζητε σχεδὸν καλλίτερον . . . Ὁ αὐτὸς δρόμος τῶν πλανητῶν κανονίζει τὰς ἡμέρας καὶ τὰς νύκτας μας. Μὲ εἶδον οὕσαν ὅ,τι εἶσθε, θὰ γίνητε οἷα εἶμαι»

Συγγνώμην, ἀγαπητὴ φίλη· ἀφέθην νὰ παρασυρθῶ ὑπὸ τῆς γραφίδος μου· ἀποτείνομαι εἰς ἄλλας ἢ εἰς ὑμᾶς, ἀλλ' ἐλπίζω ὅτι οὔτε ὑμεῖς οὔτε ἐγὼ οὔτε αἱ ἄλλαι θὰ δικαιώσωσι ποτε τὰς ἀσχήμους ἀστειότητας, ἄς αἱ κωμικοσατυρκαὶ ἐφημερίδες ἐκτοξεύουσι κατὰ τῶν πενθερῶν.

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΒΗΜΑΤΑ

Ἡ λαμπρὰ αὕτη εἰκὼν εἶνε ἔργον τοῦ ἐξόχου γάλλου ζωγράφου Μποννά οὔ καὶ ἕτερον ἔργον ἐδημοσιεύσαμεν ἐν τῷ Α'. τεύχει, τὸν ἐσταυρωμένον, ἅπαντα καταθέλλοντα τοὺς συρρέοντας ἐν τῇ καλλιτεχνικῇ Ἐκθέσει τῶν Παρισίων.

Τὰ «πρῶτα βήματα» παριστῶσι μητέρα νεαπολιτανὴν κρατοῦσαν ἀπὸ τῶν δύο χειρῶν τὸ γελαστὸν βρέφος τῆς καὶ ὑποδοχθεοῦσαν αὐτό, ἐνῶ ἐκείνο προσπαθεῖ μὲν ἀλλὰ μόλις κατορθοῖ νὰ κινήσῃ τοὺς μικροὺς καὶ εὐτραφεῖς πόδας του. Εἰκὼν χαριεστάτη, κινοῦσα τὸν νοῦν τοῦ θεατοῦ εἰς μυρία ὅσας σκέψεις.

Ἄλλὰ τίς δύναται νὰ μᾶς ἐρμηνεύσῃ τὴν ἄρρητον εὐφροσύνην τῆς νεαρᾶς μητρὸς, τῆς ὁποίας οἱ ὀφθαλμοὶ καὶ τὸ μεϊδιάμα τῶν χηλῶν προδίδουσι καὶ μικρὰν τινα ὑπερηφάνειαν διὰ τὰς προσόδους τοῦ μικροῦ τῆς, εἰς τὸν βραχίονα τοῦ ὁποίου ἐλπίζει ὅτι ἡμέραν τινὰ θὰ στηριχθῆ, γρατὰ αὐτῇ, καὶ μετὰ κόπου κινοῦσα τοὺς ἀδυνάτους πόδας τῆς!

Εἶθε νὰ τελεσθῇ τὸ γλυκὺ ὄνειρόν τῆς!

ΣΚΕΨΕΙΣ

Ἄδελφοί! Μὴ περιμένετε νὰ κἀνωμεν πατρίδα ἀπὸ ἀνδρῶν ἔσως μεταξὺ τῶν καὶ ἐλευθέρων, ἀν δὲν ἀποτοκραρισμὲν τοὺς φαύλους, τοὺς μικροσφύρους καὶ τοὺς τιτλοφόρους. Θέλετε νὰ προσδεύση ἡ ἀνθρωπότης; δὲν πρέπει κανεὶς νὰ παρεμβαιῆ μεταξὺ τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ λαοῦ δὲν θέλομεν μεσίτας προνομίουχαυς.

Δὲν εἶπε τόσο ἀξιώφοβος ὁ φθόνος ὁ λαλῶν, ὅσον ὁ σιγῶν.

Ἡ παιδικὴ καὶ ἡ γεροντικὴ ἡλικία ἀναπαύονται ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου τῆς ἀμερμησιαίης ἢ νεότητος, ἐπὶ τῶν ρόδων καὶ τῶν ἀκαθῶν τοῦ ἔρωτος ἢ ὄριμος ἡλικία ἐπὶ τῆς φλογερῆς ἐσχάρου τῆς φιλοσοφίας.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Καταστατικὸν τῆς ἐν Καλιόμαϊς ἐταιρείας τοῦ Λαοῦ ὁ Μεσσαρικῶς Σύνδεσμος Ἐν Καλιόμαϊς, τύποις ἀδελφῶν Γαρδῆ 1884.

Σκοπὸς τῆς ἐνω. ἐταιρείας εἶνε α'. νὰ δανεῖζη εἰς τὰ μέλη αὐτῆς ἐπὶ μετρίῳ τόκῳ χρηματικὰ ποσά, χρησιμεύοντα διὰ τὴν βιομηχανίαν αὐτῶν καὶ λοιπὰς κοινωνικὰς τῶν ἀνάγκας. β'. ν' ἀγοράζη χενδρικόυς τὴν διὰ τὴν βιομηχανίαν τῶν συνεταιρίων ἀναγκαιοτέρων πρώτῃ ὕλην ἢ νὰ πωλῆ αὐτὴν λιανικῶς τοῖς μετρητοῖς καὶ γ'. νὰ ὀργανίση σχολὴν θεωρητικὴν καὶ πρακτικὴν, σκοπὸν ἔχουσα τὴν διδασκαλίαν τοῦ λαοῦ.

Ἡ σύστασις τοιούτων ἐταιρειῶν εἶνε παντὸς ἐπαίνου ἀξία, εἴθε δ: καὶ αἱ ἄλλαι ἐπαρχίαι νὰ μιμηθῶσι τὸ παράδειγμα τοῦτο τῆς προόδου καὶ ἀδελφοποιήσεως.

Τερψιχορή ἴτοι συλλογὴ χορικῶν ᾄσμάτων πρὸς χρῆσιν τῶν Σχολείων ὑπὸ Ἄν. Ν. Μάλτου Δ. Φ. τεύχος Α'. περιέχον 23 μονόφωνα καὶ 62 δίφωνα ᾄσματα μετὰ 112 ᾠθῶν ἀσκήσεων καὶ προκαταρκτικῶν γνώσεων. Ἀδείξ. τοῦ τῆς δημοσίας ἐκπαιδεύσεως Ἱπουργεῖου τοῦ Ὄθωμ. Κράτους. Ἐν Λεψία 1884. Τὸ χρησιμοτάτου τοῦτο βιβλίον ὕπερ ἐξέδοτο ὁ γνωστὸς καὶ ἐξ ἄλλων τοιούτων ἐκδόσεων κ. Α. Μάλτος καθηγητῆς ἐν Ὀδησσῷ οὐκ ὀλίγον θέλει συντελέσει εἰς τὴν ταχύτεραν καὶ ἀπλουσιτέραν ἐκμάθησιν τῆς μουσικῆς ἐν τοῖς σχολείοις. Ὁ κ. Μάλτος προσεπέθηκε καὶ ἐπέτυχε νὰ συνδῆσῃ τὰ τρυφερότερα παιδικὰ ποιήματα μετὰ τοὺς ἀρμονικωτέρους μουσικοὺς ἤχους οὐδόλλως προσκρούσας ἐν τε τῇ ἐκλογῇ καὶ τῇ κατατάξει αὐτῶν, ἔχων βεβαίως ὑπ' ἑξὺν τοῦ τὰ νεώτατα γερμανικὰ ἔργα ὡς καὶ τὰ «Παιδαγωγικὰ Ἄσματα» τῆς φιλεκαυδεντικῆς Ἐταιρείας, ἐκδοθέντα ἐν φυλλαδίαις ἐπιμελεῖται τῶν κ. κ. Ἐνιγγ καὶ Α. Κατακουζηνοῦ. Ἐκ τῆς νέας ταύτης συλλογῆς τοῦ κ. Μάλτου, ἀποσπᾶμεν ἐν ἐκ τῶν ἡμετέρων δημοσιευθῆν τὸ πρῶτον κατὰ μελωδίαν τοῦ κ. Ἀλ. Κατακουζηνοῦ ἐν τοῖς «Παιδαγωγικοῖς Ἄσμασι» τὸ «Ρυαί».

Τρέχα, φίλεργον ρυαί,
Τρέχα, πήγαινε ταχύ
Τὸ μικρὸ τρακαφυλλάκι
Σὲ ζητεῖ στὴν ἐξοχή.

Τρέχα, ὁ μύλος ἐκεῖ κάτω
Σὲ ζητεῖ τοῦ μιλωνᾶ
Ἡ βαρεῖά μουλόπετρά του
Θέλει ὅλο νὰ γυροῖ.

Τρέχα, τρέχα, διψασμένα,
Μπέ, μπέ, μπέ βραχνά, βραχνά,
Τὰ ἀρνύκια τὰ καυμένα
Καταβαίνουν τὰ βουνα.

Τρέχα, καὶ τὴν ἐργασίαν
Ὁ Θεὸς τὴν εὐλογεῖ
Φέρει πλοῦτον κ' εὐτυχίαν,
Ἀληθὴς χαρὸς πηγή.

(Ν. Γ. Ἱγγλέτης).

Κρουσταλλώματα. Περ. Γ. Ραυτοπούλου. Ἐν Ἀθήναις, τύποις Ἀσμοδαίου 1884. Τεσσαράκοντα καὶ ἐν ποιημάτων ἀποτελοῦσι τὸ ὀλιγοσέλιδον τοῦτο βιβλίον ὕπερ ἐξέδοτο ἐσχάτως ὁ φιλόμουσος νέος κ. Π. Ραυτοπούλος. Ἐκ τούτων εὗρομεν πολλὰ γεγραμμένα μετὰ ποῖας τινὸς ἐπιτυχίας καὶ τρυφερότητος. Ὁμοιογνωμένως ὁ κ. Ραυτοπούλος ἐὼν ἐξακολουθήη γράφειν καὶ μελετᾶν, ἐν ἄλλῃ τινὶ συλλογῇ θά καταστή ἡλιότερος. Τὸ βιβλιόριον τοῦτο τιμᾶται 1 φράγκον.

ΕΙΚΟΝΕΣ

ἽΟμήρου ἽΟδύσεια. Ἀντίνοος ὁ μνηστήρ τῆς Πηνελόπης.

Ὁ Ἀντίνοος ἴητο υἱὸς ἐνὸς τῶν προκρίτων τῆς νήτου Ἰθάκης καὶ ὁ διακημότατος καὶ τολμηρότατος μεταξὺ τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης.

Κατὰ τὴν δεκάτη ἀπουσίαν τοῦ Ὁδυσσεύς, ὁ Ἀντίνοος οὔτος πολλάκις προσεπάθησε νὰ θανατώη τὸν υἱὸν τοῦ Ὁδυσσεύς Τηλέμαχον καὶ νὰ καταλάβῃ τὸν θρόνον, ἀλλ' ἡ φρόνησις τῆς Πηνελόπης ἀρ' ἐνὸς καὶ ἡ ἀνακρίσθις τοῦ Τηλεμάχου ἀρ' ἐτέρου συνήργησαν εἰς τὸ ν' ἀποτύχη τῶν σχεδίων του.

Ὁ Ἀντίνοος ἴητο ὁ πρῶτος ὁστις προσέβαλε τὸν Ὁδυσσεύα κατὰ τὴν ἐπιπόθεν του εἰς τὴν Ἰθάκην μετρημισμένον ὡς ἐπαίτην, ρίψας σκαμνίον, καὶ πολλὰς ὑβρεῖς κατ' αὐτοῦ ἐκτοξεύσας: τούτου ἕνεκα αὐτὸς ἴητο ὁ πρῶτος ὁστις ἔπεσεν ὑπὸ τὴν μάχαιραν τοῦ Ὁδυσσεύς.

Ἑλλ. ἀρχαιότητες: ὁ ναὸς τοῦ Ποσειδῶνος σελ. 57.

Ὁ ναὸς οὗτος τοῦ Ποσειδῶνος εὐρίσκειται ἐν τῇ Ποσειδωνίῳ τῆς Ἰταλίας ἡτις ἐκτίσθη εἰς ἀπωτέτην ἐποχὴν καὶ ἴητο πόλις Ἑλληνικὴ ἀμάσασα ταυτοχρόνως μετὰ τῆς Συβάρεως κατὰ τὸ 524—430 π. Χ. Μετὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην κυριευθεῖσα ὑπὸ τῶν Λευκαίων ἠρξάτο παρακμάζουσα ἀποβαλοῦσα μετὰ τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης καὶ τῶν Ἑλληνικῶν χαρακτηριστῆρα. Κατὰ τὴν 11 ἐκαυτοτατηριδα ἐπὶ τῆς ἐπιδρομῆς τῶν Σαρακηνῶν καταστράφη κατ' ὀλοκληρίαν, σήμερον δὲ ἐπὶ τῆς θέσεως αὐτῆς ὑπάρχουσι ἑρείπια μόνον, ἐν οἷς καὶ δύο καὶ ἐξάστουλοι καὶ περιπτεροί, οἵτινες θεωροῦνται μετὰ τῶν ἐν Κορινθίῳ ναῶν ὡς τὰ ἄριστα λείψανα τῆς Δωρικῆς ἀρχιτεκτονικῆς. Τούτων ὁ μεγαλοπρεπέστερος καὶ ἀρχαιότερος, γνωστὸς δὲ ὡς ναὸς τοῦ Ποσειδῶνος, εἶνε ἄστεγος, καὶ ἔχει μήκος μὲν 180 πλάτους δὲ 80 ποδῶν. Ἐπὶ τῶν ἑρείπιων τῆς πόλεως φύονται ἐν ἀφθονίᾳ τὰ περιώνυμα Ποσειδῶνεια ρόδα, τόσον ἔγκομμαθέντα ὑπὸ τῶν Ἀκτινῶν παιγτῶν, ἅτινα καὶ ἐν τῇ ἀρχίᾳ καὶ ἡμελημένη αὐτῶν καταστᾶται ἀνοθοῦσι δις τοῦ ἑκαυτοῦ, ἕξασίαν ἀποφέροντα εὐωδίαν.

Μιδάτ Πατσᾶς σελ. 45.

Ὁ ἐσχάτως ἀποθανὼν μέγας πολιτικὸς τῆς Τουρκίας Μιδάτ Πατσᾶς διέπρεψε μεταξὺ τῶν συγχρόνων του διακριθεὶς διὰ τὴν πολιτικὴν καὶ οἰκητικὴν ἰκανότητα αὐτοῦ καθέξως πολλὰ καὶ ἐπισημοτάτως θέσεις ἐν χαλεποῖς καιροῖς τοῦ Ὄθωμανικοῦ κράτους. Ὁ Μιδάτ Πατσᾶς ἀτυχῶς ἐπέπρωτο νὰ δίστη ταχέως καὶ ἐξέριστος ἐν πρῶς ἐν τῶν ὄνειρων του σθεσθέντων, εἰ καὶ ὁ θάνατός του εἶνε μέγχα δυστύχημα διὰ τὸ Ὄθωμανικὸν κράτος νῦν μάστιχ ὅτε ἀνά πάντα ἡμέραν καὶ νέα πολιτικὰ ζήτηματα συνταράσσουσιν αὐτό.

Ἀλληλογραφία ἙΑττικῶ Μουσειῶν.

Θ. Δ. Σμύρνη. Ἑστάλησαν. Θ. Π. Βάλον. Ἡ συνδρομὴ σας ἐλήρηθη. Ταχυδρομικῶς λαμβάνετε τὴν ἀπόδειξιν. Μ. Α. Θ, Σ. Πειραιᾶ. Μὴ ἀπορῆτε διὰ τὴν βραδυτῆτα τῆς ἐκδόσεως τοῦ ἙΑττικῶ Μουσειῶν ἡ ἐκδόσις τοιούτων ἔργων εἶνε δυσχεροστῆτῆ οὐχ ἴητον ὁμοῖς ἐλήρηθησαν μέτρα περὶ τακτικῆς ἐκδόσεως αὐτοῦ. Τ. Π. Πέραν. Σᾶς ἐστάλησαν. Σ. Σ. Χίον. Ταχυδρομικῶς λαμβάνετε τὰ αἰτηθέντα. Α. Μ. Γαλάξιου. Σᾶς εὐχαριστοῦμεν, τὸ φύλλον ἐστάλη. Κ. Γ. Γαλάξιου. Τὰ ἐλλείποντα φύλλα τοῦ Δ. Μ. καὶ Π. Σ. ἐστάλησαν πρὸς ὑμᾶς ὡσαύτως καὶ εἰς τὸν ἐν Βουκουρεστήῳ Ι. Ρ.—Γ. Σ. Ματσαλίαν. Σᾶς εὐχαριστοῦμεν, ἐστάλησαν καὶ εἰς τοὺς 16. Δ, Α. Ζάκων. Ἡ συνδρομὴ σας ἐλήρηθη περὶ τοῦ κ. Η. Ρ. ἐνταῦθα. Α. Σ. Σύρον. Ταχυδρομικῶς τὰς λαμβάνετε, σᾶς εὐχαριστοῦμεν. Π. Π. Κύπρον. Ταχυδρομικῶς σᾶς ἐγράψαμεν. Ι. Τ. Κυθονίας. Ταχυδρομικῶς ἔχετε τὰ αἰτηθέντα. Σ. Α. Κωνπολιν. Ὁμοίως. Δ. Σ. Ἰσμηλίαν. Τὰ δῶνῶματα τῶν συνδρομητῶν ἐλήρηθησαν ἀπὸ τοῦ προσεχούς φύλλου θά πράξωμεν κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν σας. Κ. Μ. Δαμανχοῦρ. Ταχυδρομικῶς σᾶς ἐγράψαμεν τὸ Β'. τεύχος ἐστάλη εἰς ὄλους πρὸ πολλοῦ. Α. Μ. Ὀδησσῶν. Α. Α. Καθάλλαν. Η. Α. Ζαχάραν. Γ. Ζ. Α. Ε. Φιλίππουπολιν. Ταχυδρομικῶς σᾶς ἐγράψαμεν. R. H. Hamburg, ὁμοίως. Ε. Β. Θῆρα. ὁμοίως, τὰ χρήματα ἐλήρηθησαν σᾶς εὐχαριστοῦμεν. Ι. Τ. Κυθονίας, ὁμοίως: τὰ αἰτηθέντα ἐστάλησαν. Π. Π. Φαμαγοῦστα: ὁμοίως.

Τύποις ἙΑττικῶ Μουσειῶν.